2016-01 • 7 TL. (KDV dahil) • (KKTC: 8,5 TL)

/LeManyakDergi @ManyakDergi

LE MANYAK

ISSN 0-1301-0247-4
9 770130 102479

2016 takviminiz içinde

Mutlu Yıllar

UZAY ÇOPU 2015

KAŞINTI FİNAL

UZAY ÇÖPÜ

Bizim oğlan olanlara inanamıyordu. Gürbüz'ün parmakları kontrolden çıkmış, önüne geleni ısırıp, yalıyordu. Gürbüz de onlara söz geçiremiyordu. Hazzın kokusunu alıp, zıvanadan çıkmışlardı artık. Bu ufacık sonsuz odanın bütün haklarını kan zoruyla ele geçirdiler, ve biliyorlardı: Tarih yaşıyor olsaydı, buna en çok o şaşırırdı.

Gürbüz'ün gül kokulu teni, uğradığı ihanetten olmalı, gübre gibi kokmaya başladı. Zarif yüzü boncuk boncuk terle kaplıydı artık. Garanti bir işi olduğuna bile sevinemeyecek duruma gelmişti. Bizim oğlanın çığlıkları dahi, yaşadığı hayal kırıklığını bastıramıyor ve onu böğürtüyordu: "Heammuuğaaaa goduğumun yavuşşakları!!!!"

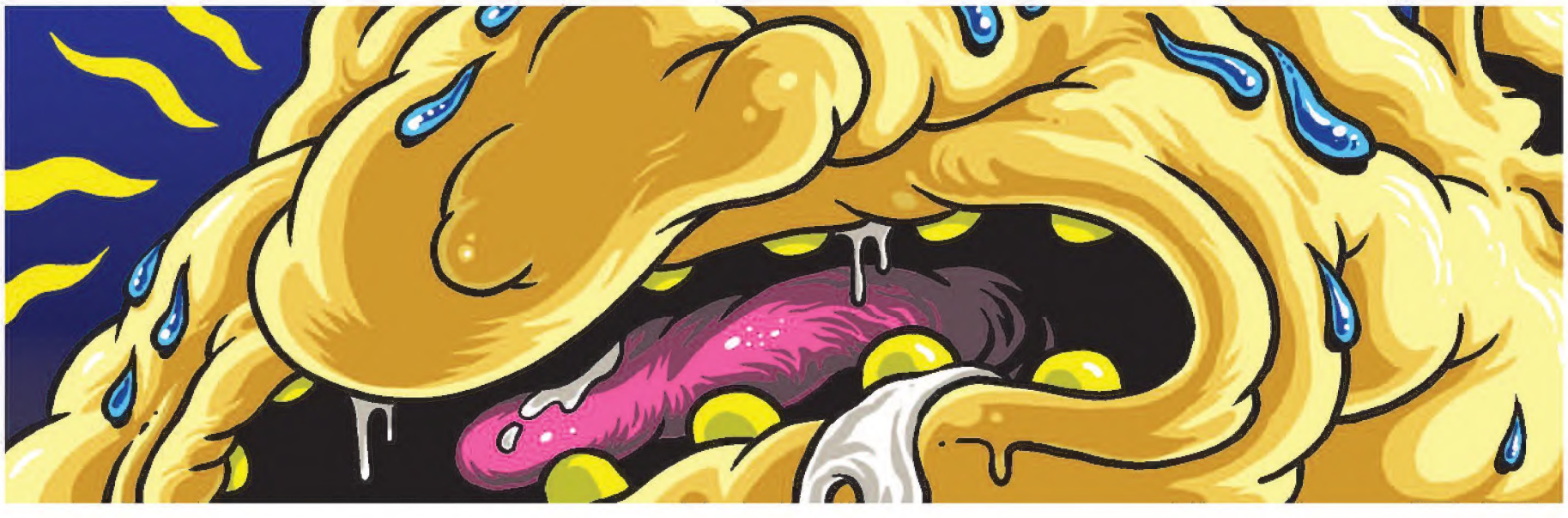

Parmakları da kendisi gibiydi Gürbüz'ün... Ne tam öyle olabildiler hayatları boyunca ne tam böyle. Kapalı kapıları düşündüler hergün sabah aşkam, tarihin üçüncü sınıf memurluğunu yaptılar. Besin zincirinin en altında, salla başını al maaşını, merakla beslendiler. Durmak nedir bilmediler. Faturalar vardı çünkü...

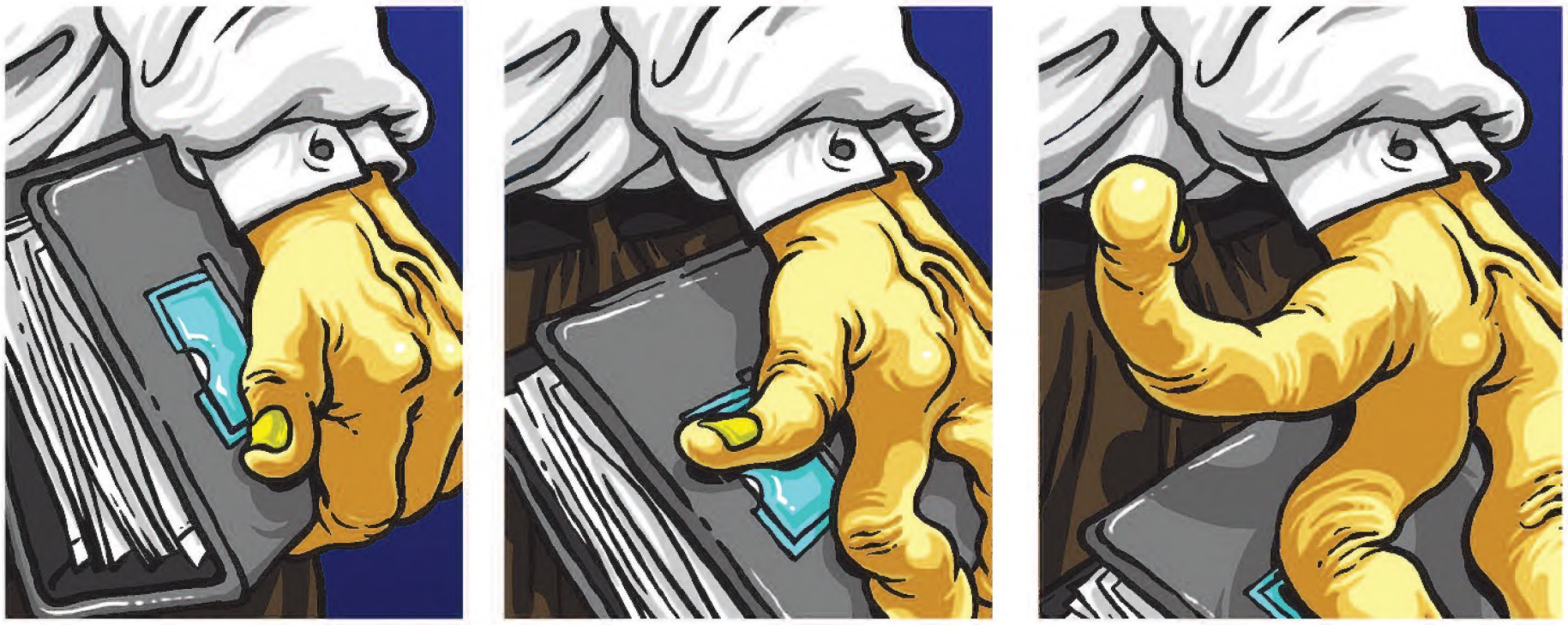

Kapıların arkasında olanları, sonsuzluğu, hazzı ve nefreti, Gürbüz'ün tarihe düştüğü notlar klasöründen öğrenip anlamaya çalıştılar. Fakat gerçeği kaldıramadılar. Belki de işlerine gelmedi. Bilemedi Gürbüz, anlayamadı. Zaten dosyanın da bir önemi kalmamıştı artık. Gürbüz de tarihte bir not olmak üzereydi.

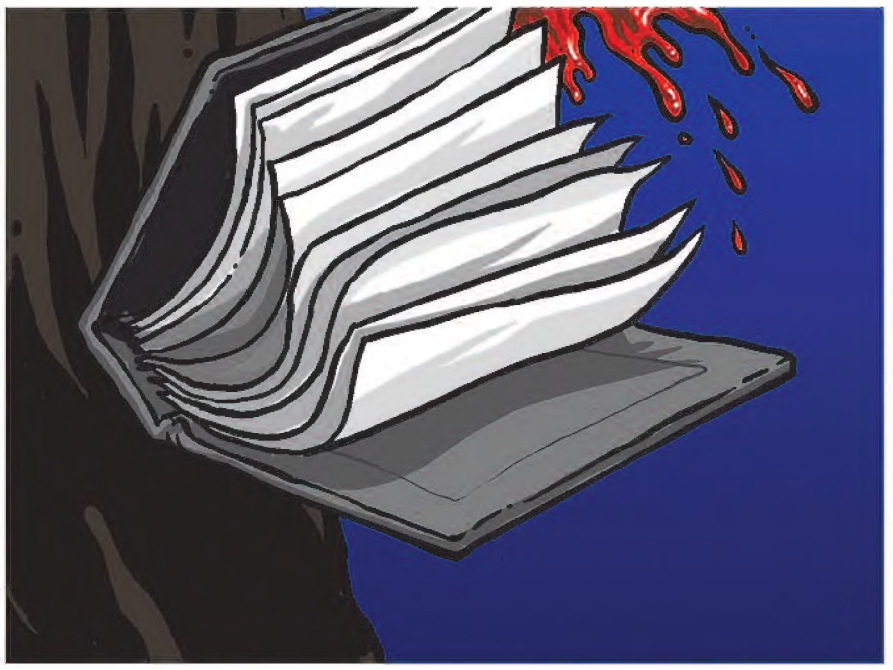

Zevkten derileri soyulmuş çalışkan karıncalar da soluksuz kalıverdiler. Heryer gübre ve kan kokuyordu. Kontrol kaybolurken, bizim oğlan kendine geldi. Gözleri görmüyordu artık ama duydukları ve hissettikleri , Gürbüz'ün gelişinden önce aldığı hazzın fersah fersah üstüne çıkmıştı bile. Ferahladı ve farketti: "Gül kokuyorum!" Dosyalar kana düşerken, zaten ölü olan tarih, kapalı kapıların arkasında tekrar tekrar ölüyordu.

Gürbüz'ün burnu, kulakları, ağzı ve algıları işgal altındaydı. Bizim oğlanı bir gülme aldı. İlkokul çocuğu gibiydi.

Bizim oğlan sevinçten kan ağlarken, Gürbüz hiç gelmeyecek sandığı bozgunla baş başa kaldı. Parmakları her yerini sardı. Onu öfkeyle ve aşkla boğdu. Kravatını düzgün bağlayan biri olmak da kurtaramadı Gürbüz'ü. Daha önce birkaç kez duymuştu bok yolunda niyazi olanların hikayelerini ama kendi başına geleceği hiç aklına gelmemişti. Son nefesini verirken, cılız bir "goduğumunh" duyuldu. O cennet ağızdan çıkan son küfürdü bu. Odada ne bizim oğlan kaldı, ne karınca kaldı. Haz, ter ve acı yığılıp kan oldu. Sonsuz boşlukta tarih tekrar öldü.

uzaycopu@gmail.com / uzaycopu.com / instagram: uzaycopu

SON.

MADAM MORA

Gonca Vuslateri

Hiç Çatlamamış Bir El'den

I.

Ve 21.'dir anlatılıyor

Gün bizim günümüz gibi gelirken
Gök, ısrarlı yüzümde

Gürbüz bir şüphe!

Durgun içimin
düşünceli devrimi. !
Sıradan yürüyüşüm benim.

Kesseler avuçlarını
iç'lerinden
ne Allah'lar kusacak duaları
kim bilir.

Tüm tanıdık tecrübeler
patlamış ödümden
Bir pasta!
Ve bir orman gibi yanan
binlerce mumla!
-karşımda .

Ah!

Coşkuyla tüküreceğim mutluluğu bir gün.
Bekliyorum
ben de .
Elbet bir evlilik olacak
soyağacımın adında.

-KABUL EDİYORUM!

-EVET.

*

Böyle böyle büyürken bileceğiz aslında
adımlarımız ayaklar altında.

Nasıl ki
hissettiğini söylerken bile
hayal etmeye devam ederse,
kusursuz olur insan –

Nasıl ki
en çok da kendine inanandan korkar,
hele biraz da
safsan.

*

II.

Sen de eğir atın gözlerini kalbine
iki yana dağılmışken bile
bir tek önünü görsün .

Al dizgini eline.
Yolun tepeden tırnağa.
Senin yolun bu:
Baştan aşağıya!

Irzına geçilmiş bir kumru edasıyla
aşk olsun iffetine senin
Yolun gocunması da yok sana.!

III.

Anlamsız gibi
Görünse de..

Biz.

Seninle.

Bazen.
Yan yana.

Ve bu şık hayatımızla:
Akrostiş bir telaşı yaşıyoruz demektir
anlasana.
AH!
Kışın bir de
daha kalın bir yürekle seversek
tam oturacağız ayağa.!

Babama Açık Mektup

EGE DÜNDAR

Baba, masandan yazıyorum sana.

Işığını avcundan koparan yüksek duvarların inadına, güneş nöbette masanın ucunda, kalemliğini aydınlatıyor. Bir çerçeveli fotoğrafımız gülüşünün sesini anımsatıyor bana. Yanında çocukluğum koşuyor önünden, bir sahilde kaç sene evvel, özgürlük aldığımız her nefes, avcumuzdan fırlayıp dalga dalga seken taşlar...

Camının önündeki kediler hala burada. Ufak bir ev yaptık onlara, büyüyorlar içinde. Verandada oynuyorlar. Tarçın bazen kızıyor onlara, atlıyorlar bir köşeden diğerine, zaman koşturuyor peşlerinden. Ve vapurların peşinden, gün be gün.. Güneş sanki dümenlerine bağlı bir uçurtma, sabah ilk vapurla tırmanıyor göklere, akşam üstü bir diğeriyle batıyor usulca karşı yakanın sırtından.

Mahpusluğunda zamanı tanıyorum baba. Yakamı bir türlü bırakmayan şu sabırsızlığımı yendim galiba. Lakin, zaman şimdi bir rüya gibi hasretimin uykusunda.

Annem odasında, hep oturduğu koltuğunda. Elinde bir sigara, ardından bir tane daha. Göz göze geldiğimizde, gülümsüyor bana. Arada dertlenip, sahile iniyor. Denizi izliyor uzun uzun. Boğazın ağzında belirecek beyaz yelkenli bir gemi sanki iyi bir haber, ufuklar aksi gibi pek sisli şu aralar!

Moralimiz çok iyi ama, korkma! Bildiğin gibi pişti oynuyor, film izliyor, yemek yapıyoruz birlikte. Sen de bizimlesin, sözlerin hiç eksik kalmıyor. Kah annem atlıyor şöyle derdi diye, kah ben, böyle severdi diye. Özgürlüğün kıymetini anlatıyoruz martılara, kargalara, hepsi iyi biliyor sanki.

Yılbaşı yaklaşıyor bir yandan. Her köşede çevrilen yeni sayfaların sesi. Çocuklar anasını, torunlar babaanneleri, sevgililer sevgilileri, karılar kocaları tuttuğu gibi atmış dışarı. Mağazalar ağzına kadar dolu. Alışveriş telaşı sürüklüyor peşinden insanları. Gerekmedikçe kaçınıyorum tıklım tıklım caddelerden. Bir eksik hep, ne kadar kalabalık olsa. Bazı geceler dışarı çıkıp mahallede yürüyorum amaçsız. Camlardan başını uzatıyor çam ağaçları, göz kırpıyor türlü ışıklar, süsler, kayan yıldızlar... Sokağın nemi aydınlanıyor ay ışığında. Durup, uzun uzun ayı seyrediyorum. Sahi, ayı görebiliyor musun baba?

Sana bir şey alamadıysak da, ben en büyük hediyemi erken aldım bu sene. Silivri Cezaevinin yılbaşına özel açık görüşünde... Erdem Abi'nin karısı Aslı Abla'yla ve yürekli oğulları, Deniz ve Sarp'la buluştuk cezaevinin önünde. Güle oynaya bindik bizi dokuzuncu koğuşa götürecek otobüse. Biraz da olsa buruktuk hepimiz, hele ben, Sarp ve Deniz... Abilik etmek istedim onlara. Deniz, ki henüz 5 yaşında, benden daha yürekli çıktı! "Çıkaracağım babamı oradan" dedi kararlılıkla "o doğru olanı yaptı..." Üç güvenlik aramasından sonra ne hüzün kalmıştı ne de burukluk, salt heyecan! O demir kapıdan girer girmez kucaklaşmamız var ya, işte o, bence 2015'in en güzel anıydı. Bitmeyecek sandım bir an, o bir an hiç bitmedi hakikaten. Uzadıkça uzadı kokunun yankısı... Zamanı unutup gitmişim, gardiyanın sesinden tanıdım. Bir saatimiz dolduğunda daha ben bir aylık sohbete hazırdım. Olsun, haftaya yine kapındayım! Seni iyi görmek bana ilaç gibi geldi, hep böyle iyi ol baba!

Hediye alamadık madem, her yeni yıl aklıma gelen bir pasajı paylaşmak istedim seninle. F. Scott Fitzgerald'dan, Muhteşem Gatsby'nin son dizeleri:

"Gatsby o yeşil ışığa, geçen her sene bizden biraz daha uzaklaşan o taşkın geleceğe inanmıştı. O zamanlar kaçsa da elimizden, mühim değil. Yarın daha hızlı koşacak, kollarımızı daha ileriye uzatacağız ve güzel, aydınlık bir sabah... Böylece asılıyoruz küreklere, akıntıya karşı tekneler, birer birer, geçmişe savrulup dursak da..."

Lafın kısası evde durum berkemal. İyiyiz annem de ben de. Odan, evin, mahallen hepsi yerli yerinde. Fakat ülke için üzgün, insanlara da biraz kırgınım baba. Yananlar yanıyor çığlık çığlığa, kalan herkes uzun bir sırada bekliyor suspus, art arda... Sırası gelen biat etmiyorsa vuruluyor, dövülüyor; hapsediyor, aç bırakıyorlar. Bombalar patlıyor başkentte, toplar yağıyor doğuda evlere güpegündüz... Sıradakiler yine suskun. Kendilerine uzanmaz zannediyorlarsa o kanlı pençe, susup başlarını öne eğerlerse, bu vahşi hırsı tanıyamamışlar bence. En üzücüsü de, can simidi gibi tutunmuş insanlar önyargılarının çerçevesine. O Kürt, bu dinsiz, şu cemaatçi diye ayrışıp boşuna tartışırlarken gerçekler boğuluyor, paralar yutuluyor, yalan kaplıyor yüzeyi, dibe vuruyor masumların hakkı, özgürlükleri... Bir damga yetiyor insanların vicdanını rahatlatmasına, suskunluğunu aklamasına. Terörü, teröristi, hendeği duyan bir "oh" çekip destek çıkıyor çatışmalara, askerlerin şehitliğine, morgda biriken çocuklara, beklere, sokaklarda katledilen sivillere. Nefret köpürtülüyor her gün yöneticilerin dilinde, yandaş gazetelerde. Ne oldu da bozuldu huzur? Soran yok, unutulmuş. İnsan neredeyse barış istemekten utanacak halde.

Durum böyleyken hala meslektaşlarının çoğu sus ve pus. Gün ardına insanların yüzüne yalanlar söylenip, ayrışma köküne kadar körüklenirken demokrasinin dördüncü kuvveti bildiğim gazeteciler, bir avuç insan dışında, ya korkudan sesini kısmış, canla başla rahatsız etmeyecek konular arıyor, yoksa yaratıyor ya da menfaatini sırtlamış tetikçilik peşinde. Korku, tepkisizliğe ve suskunluğa bir bahane olmamalı baba. Bilinmeli ki şimdi susulursa asıl korku, haksızlık, şiddet ve ölüm gün gelip o uzak sanılan kapıları çaldığında duyulacak.

Baba, kırgınım dedim, kızgınım demedim. Bu da öfkelenmemeyi senden öğrendiğimden, bir de umudumdandır her şeye rağmen. Şüphem yok gerçeğin üstün hakimiyetinden. Zulmün hanedanlığı da yıkılacak elbet bir gün üstümüzden. Sen ve ben, yine koşarak ineceğiz sahile, deniz aynı deniz, kucaklayacaksın güneşi sımsıkı, beni ve annemi kucakladığın gibi. Bağrımızda dürüstlüğün gururu, elimizde bir avuç yassı taş, dalga dalga sekecek kahkahalarımız...

Özgürlük elbet bizimdir baba.

ADAM GİBİ ADAM
ÖRÜMCEK ADAM

HERŞEYİNİ YİTİRDİM.. DİMAĞINI BİTİRDİM..

KIRIP, TAHRİP ETMEDİĞİM HİÇ BİRŞEYİN KALMADI..

AKEL

AYAKLARIMIN ALTINA TÜM GENÇLİĞİNİ SERDİN.. MAZİM SERÜVEN DOLUYDU.. ONLARI AFFETTİN..

HAKKIMDA FENA ŞEYLER SÖYLEYECEKLERDİ.. BUNLARA EHEMMİYET VERMEDİN.. HAYAT MUHLİS BİR İHTİYARDI.. BENSE GAYR-I MEŞRU MACERALAR PEŞİNDE KOŞAN BİR ERKEKTİM..

AYGAZ

KİMSEYİ SEVEMEDİM YEMLİHA.. FAKAT BENİM BU FEVKALBEŞER MEVCUDİYETİME HER VAKİT İTTİKA ETTİN..

ULAN NE TIRI VIRI DÖNDÜN DURDUN HABİRE.. SENİN DE HİÇ Bİ NUMARAN YOKMUŞ!..

GENÇ VE GÜZELDİN YEMLİHA.. AMA SÜSTEN UZAK BEYAZ KALBİN ARTIK DAYANAMADI..

VE BENİ KÖTÜ YAPAN MUHİTİM DEĞİLDİ.. BİZZAT MAZUR OLMAK, SÜRMEK VE SÜRÜNMEK İÇİN YARATILMIŞTIM.. BENİM NASIL BİR MAHLUK OLDUĞUMU BİLMELİYDİN DEĞİL Mİ?.

ULAN ANASININ GÖTÜNDEN DOĞURDUĞU!! LA BIRAK! ÇÖZSENE BENİ İTİN OĞLU!!

TAKSİ

ÖYLE ŞEYTANİ SÜZÜLÜYORDUM Kİ.. BÜTÜN İTİKATLAR ÜZERİNE KARTAL PENÇESİ GİBİ ÇÖKÜYOR, BÜTÜN TASAVVURLAR ÜSTÜNE BİR ASLAN PENÇESİ GİBİ YAPIŞIYORDUM!

LA ÇÖZSENE BENİ IRKINI ZKTĞMİN!

BOĞULUYOR GİBİYİM.. EN YÜKSEĞE ÇIKTIM.. İSTANBUL, BOYDAN BOYA HAYVANİ BOĞUŞ-

MALARDAN YORULAN BİR FAHİŞE UYKUSUYLA UYUYOR..

D-SMART

ETİ

bahadirboysal@leman.com.tr HAZIRLAYAN BENCİL BOYSAL

VE BUGÜN SANA KARŞI ACİZ VE ZEBUNUM.. OMUZLARIMA ZİYALARLA MAHMUL ILIK DALGALAR GİBİ BANA GELSEN.. DÖNÜP SANA BAKABİLİR MİYİM?..

İSTANBUL SENİN HUZUR DOLU GÜZELLİĞİNİ GÖRMÜŞ.. BENSE SENİN BÜTÜN VARLIĞINI İÇTİM..

KEMİKLERİMİ KIRSALAR, ORDA SENİN MEVCUDİYETİNDEN BİN PARÇA.. MESAMELERİMİ AÇSALAR.. ORDA GÖZLERİNİN MİRASINI BULUCAKLAR!..

FAKAT RUHUMDA ŞU DAKİKAYA KADAR, BU EN YÜKSEK HAZİNEYE MÜTEVELLİD BİR UTANÇ DUYUYORUM!..

EY BAĞIŞLAMASI BOL RABBİM.. BENİ BİR GÖZLERİ AHU'YA ZEBUN EYLEDİN.. FAKAT BİR NEBZE UNUTURUM KARA SEVDAMI DİYE DİNE DÖNDÜM.. GELDİM KAPINA.. FAKAT UNUTMAK NE MÜMKÜN?.. ŞU REKATLAR BİTSİN DE GİDİP EN YAKIN DAĞDAN ATICAM KENDİMİ AŞŞAA!!

ÖRÜMCEK ADAM'IN SECCADESİ ORASI.. DİYANETİN HEDİYESİ.. OTURAMAZ BAŞKASI. SİNİRDEN GÖZLERİ DE BÜYÜMÜŞ BAK.. HAKİKATLİ ÇOCUKMUŞ.. YETİŞTİ CUMA NAMAZINA..

FAZIL SAY ÜLKEYİ TERKETSİN.. ELİN OĞLU GELİYOR.. ÜSTELİK BURDAN BİR GÜZELE AŞIK OLUYOR.. FAKAT, KARŞILIKSIZ AŞKMIŞ BİRAZ GALİBA?.. ALLAH NİHAYETİNE ERDİRSİN..

PEYGAMBERİMİZİN GİZLENDİĞİ MAĞARANIN GİRİŞİNE AĞ ÖREREK MÜŞRİKLERİN GİRMESİNE ENGEL OLDUĞU İÇİN İSLAM ALEMİNDE DE YERİ KIYMETLİDİR ÖRÜMCEĞİN.. İNŞALLAH MUTLULUĞA KAVUŞUR.. NEYSE HOCA BAŞLIYOR CUMA VAAZINA.. SUSALIM..

SON (SUNALANDIM SEMALARDA..)

inkar
öfke
pazarlık
depresyon
kabullenme

Hüznün 5 Atlısı

YAZAN ÇİZEN: TOLGA HIRSOVA

DİNG DONG! KALK ARTIK SABAH OLDU!

ULAN BEN BU ALARMIN!!...

05:09

BİRADER ALARMA DEĞİL BANA BAK HELE!

TANIDIN MI BENİ?

HE BİLDİM SENİ! İSKELETOR DEĞİL MİSİN SEN! NE İSTİYORSUN SABAHIN KÖRÜNDE?

Yii-HAA

inkar

İSKELETOR BABANDIR! TIRPANI GÖRMÜYOR MUSUN? AZRAİLİM BEN, CANINI ALMAYA GELDİM!

ÖLMÜŞ BABAMI NE KARIŞTIRIYON DÜRRÜK! ANADOLU ÇOCUĞUYUZ BİZ TIRPANDAN MI KORKACAZ. SKTİR GİT, AYAĞIMIN ALTINA ALMİİM SENİ SABAH SABAH!

Yii-HAA

öfke

SÖZLERİNE DİKKAT ET KARŞINDA ÖBÜR DÜNYANIN RESMİ MEMURU VAR! 7 KAT CEHENNEMİN DİBİNE YOLLARIM SENİ!

PARDON YA! DAHA AFYONUM PATLAMADAN SENİ KARŞIMDA GÖRÜNCE... GEREKSİZ GERİLİM OLDU. ÖZÜR DİLERİM!

HAAH ŞÖYLE! AKILLI OL BİRAZ. KALIBININ ADAMI OL.

AMA ABİ SEN DE GELECEK BAŞKA ZAMAN MI BULAMADIN YA? SAAT SABAHIN BEŞİ. DÜN GECE ARKADAŞIN DOĞUMGÜNÜYDÜ. BİRAZ İÇMİŞİZ, GEÇ YATTIM ZATEN....

VALLA O KISMINA BEN KARIŞMIYORUM. ALNINDA NE YAZIYORSA O! ECEL GELDİ Mİ GİDERSİN. NE BİR AN ÖNCE NE BİR AN SONRA!

ABİ GÖZÜNÜ SEVİM. BAK SON 3 AYDIR KÖPEK GİBİ ÇALIŞIYORUM. İŞTEN EVE EVDEN İŞE..

HİÇ OLMAZSA SON Bİ SİGARA İÇSEM!

Yii-HAA

pazarlık

ÇIK!! OLMAZ!

ABİ NOOLUR YA! SON BİR SİGARA YA! İDAM MAHKUMLARININ SON İSTEĞİ YERİNE GETİRİLİR DİYE BİLİYORUZ BİZ!!

ATEŞ LAZIM MI?

O BAŞKA Bİ ŞEY. BİZDE ÖYLE BİR UYGULAMA YOK.

ALLAH KAHRETSİN YA! HEP DE BENİ BULUR! BEN DAHA ÇOK GENCİM YA! BUNU HAKEDECEK NE YAPTIM BEN! BU DÜNYADA GÜN YÜZÜ GÖRMEDEN GÖÇÜYORUM İŞTE! AAAH! AAH! ÜHÜ ÜHÜ ÜHÜÜ!!

Yii-HAA

depresyon

BU KISMI HİÇ SEVMİYORUM MINA KOYİİM!

YAVRUM KALK! KALK! AĞLAMA BÖYLE! HERKESİN BAŞINA GELİR. ÖLÜMLÜ DÜNYA! YARADAN BÖYLE YAZMIŞ, NAAPARSIN?!

Dİ Mİ?

EVET ABİ. NAAPACAKTIM KAZIK MI ÇAKACAKTIM? BU DÜNYA KİMSEYE KALMAZ...

Yii-HAA

kabullenme

SULTAN SÜLEYMANAAA KALMADI BÖYLE, HİÇ BİR KİTAAAP YAZMAAAZ

KÜT!

-FİLM KOP-

BU NASIL İŞ YA? HER SEFERİNDE AYNI TERANE. YEMİN EDİYORUM ÇEKİLECEK DERT DEĞİL.

ÖNÜNE BAKSANA LAN, İSKELETOR!!

!?

ÇAT!

İSKELETOR BABANDIR!

TIRPANI GÖRMÜYOR MUSUNUZ AMK?

felat delibalta

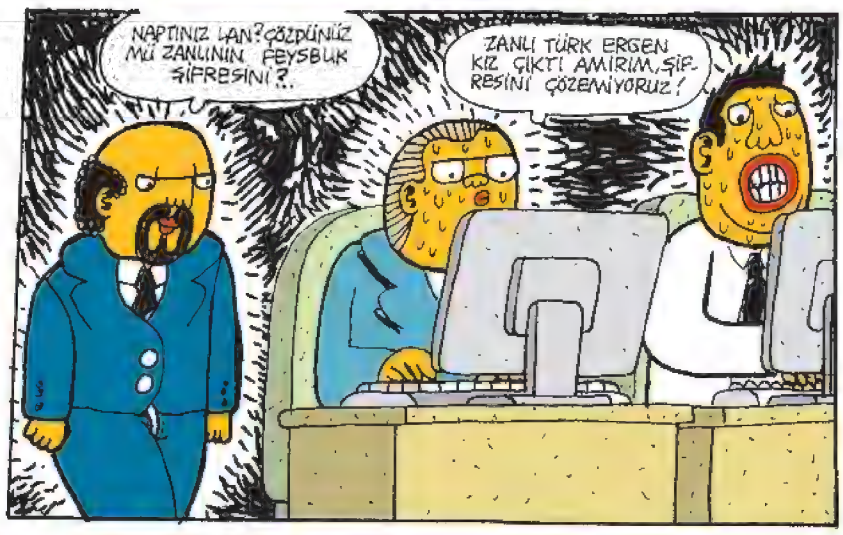

HER TÜRK ASKER DOĞMAZ - 5

“Aşağıdaki hikayede geçen kişi ve kurumların gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi yoktur. Ama belki de vardır.. Kim bilir..”

Sizin hiç sabununuz öldü mü?

Benim öldü...

Ya bu giriş çok saçma oldu di mi? Yok hayır, sabunun ölmesinden bahsetmiyorum saçma derken, o gerçekten öldü... Konunun ortasından girmiş gibi oldum da, onun için tedirginlik hissettim biraz... En iyisi, başından anlatmak...

Hastane başhekimi beni psikiyatri kliniğine yatıracaktı geçen ay kaldığımız yerde, hatırladınız mı? Güzel... Oradan devam edelim o zaman...

Psikiyatriye yatmak için eşyalarımı toplamak üzere odama gittim... İşte diş macunu, fırçası, sabun, şampuan vb. gibi temizlik malzemelerimi bir çantaya koydum... Haa, bir de ilaç firmasının eşantiyon olarak verdiği sabır küpü (Rubik küpü) vardı dolabımda... Hani evirip çevirerek her yüzeyini farklı renk yapmaya çalışıyorsun ya, o küp işte... Onu da attım çantaya, çok sıkılırsam oyalanırım diye...

Psikiyatri servisi benim her zaman önünde fazla zaman geçirdiğim bir yer olmuştu o güne kadar. Bütün pencereleri ve kapısı demir parmaklıklarla kapalı olduğundan içeriyi merak ediyordum. Kapısının üstündeki küçük, demir parmaklıklı pencereden hep içeriyi görmeye çalışıyordum gelip geçerken... Allah’ın sevgili kuluymuşum ki; “Ey Atilla, madem bu kadar merak ediyorsun, gir içine de doya doya bak” dedi zaar...

Elimde çantam servisin önüne geldim. Birkaç tane arkadaşım da yanımda. Artık moral vermeye mi dalga geçmeye mi gelmişler tam anlamadım ama onlarla öpüşüp koklaşarak vedalaştık... Tam içeri gireceğim sırada beş-on metre ötede pis pis sırıtan Bünyamin isimli çavuşu gördüm. Yanına kendi gibi birkaç tane çakalı toplamış “Ben bunun deli olduğunu ta o gün anlamıştım” diye beni göstererek hararetli hararetli bişeyler anlatıyor o.ospu çocuğu.

“O gün” dediği, bizim tren istasyonuna malzeme almaya gittiğimiz gün. Onu da sonra anlatırım. Ya da şimdi anlatayım lan... Ne uzatıcam.

Hani “Gündüzleri hiçbir işe yaramadığım için gececi yaptılar beni” demiştim ya geçen hafta... Hah, işte gündüzleri zağar gibi gezdiğim, düzenli işleyen işleri bile bok ettiğim o günlerden birinde, yani daha geceye sürülmeden önce bu Bünyamin çavuşla bir teşrik-i mesaimiz olmuştu bizim...

Belli aralıklarla Ankara’dan, genelkurmaydan hastaneye malzeme sevkiyatı yapılıyordu... Sargı bezi, bant, serum, pamuk gibi birçok sağlık malzemesi trenle gönderiliyordu... Malzeme derken üç koli ondan beş koli bundan değil tabii, “Eczanede pamuk yok mu” diye atlamayın hemen... Vagonlar dolusu, tonlarca gelirdi bahsettiğim şeylerden... Hastaneden de bir kamyon (askeri jargonla cemse) ve birkaç asker gidip bu malları yükleyip getirirlerdi. Ben komutanların gözüne battıkça bu tür sevkiyatlara çok gönderildim... “Bizden uzak olsun da, Mısır’a sultan olsun” mantığıyla yükü taşıyacak askerlerin komutanı sıfatını verip beni de kamyona yüklerlerdi...

Bir keresinde yine böyle bir görev için gara gittik... Yanımda Bünyamin’in de içinde bulunduğu 6 askerlik bir grup var. O kadar çok malzeme gelmiş ki, kamyon en az dört tur yapacak... Yani yükleyeceğiz, hastaneye gidecek, malı boşaltıp geri gelecek... Sonra bi daha yüklenip aynı işlemi tekrar yapacak... Askerlere “Başlayın” talimatını verdikten sonra elimde sevk listesiyle vagonlara hızlı hızlı girip çıkmaya başladım. Bi bok yaptığımdan değil ha... Bir işin ucundan tutup çocuklara yardım etmiyorum ya, beni öyle hızlı hareket ederken görünce çok işim var sansınlar... Bütün derdim bu...

En son vagona girince gözlerim parladı sevinçten... Bütün pamuk paketlerini bu vagona yüklemişler... Bu paketler pamuk dolu yatak gibi oluyor... Üzerlerinde şahane uyunuyor, daha önceki tecrübelerimden biliyorum... Ben şimdi bunların üstünde lohusa gibi yayılırım şerefsizim... Hemen benden sonraki en yetkili olan Bünyamin çavuşu yanıma çağırdım... “Oğlum ben bu pamuk balyalarını kontrol edicem... Siz kamyonu doldurup hastaneye gidin, boşaltıp geri gelin... Bana bi şey söyleminize gerek yok” dedim. Baktım kontrol masalını yemedi, piç gibi sırıtıyor karşımda, “Uyuycam lan... Siz olayı bitirin, en son sefere giderken beni kaldırırsın” dedim bu sefer. “Emredersin komtanım” diye bir gürledi, yerimden sıçradım...

Bünyamin’e “Askerler terli terli su içmesin” , “Rüzgâra karşı işemeyin” gibi saçma sapan emirler verip üç-dört kere daha “Emret komtanım” diye bağırttıktan sonra “Beni uyurken burada unutmazsınız di mi lan” diye sordum... Unutmayacaklarını söyledi.

Ama ben işi garantiye almak için cebimde bulunan “Türk Silahlı Kuvvetleri İç Hizmet Talimatnamesini” çıkartıp ona uzattım. “Elini buna basıp yemin et” dedim... Çocuk bir an ne yapacağını şaşırdı. Yanımda bir parça ekmek olsa, ona el bastırtıcam ama imkânlarım sınırlı o anda, ne

yapayım... Talimatnameyi burnuna kadar sokup “Bas oğlum elini” diye ısrar ettim. En sonunda dayanamayıp talimatnameye elini koyup beni orada unutmayacağına yemin etmek zorunda kaldı... “Bak yeminini tutmazsan çarpılırsın, iç hizmet kitapçığına el bastın, boru değil” deyip, sevk listesini de eline tutuşturduktan sonra gitmesine izin verdim... Söylene söylene gitti bu... Arada küfür de ediyordu galiba... S.kime kadar etsin. Onlar eşek gibi çalışırken ben uyuycam ya, umurumda bile değil... Uyudum...

Uyandığımda vakit gece yarısı olmuştu... Biraz üşümüşüm, şekilsiz yatmaktan sağım solum da tutulmuş hafiften... Ama tek derdim bunlar olsa keşke... Deyyus Bünyamin o kadar yeminin üstüne beni orada unutup gitmişti... Talimatnameyi mi yeteri kadar kutsal bulmadı acaba? Olmayan beyin kıvrımlarına sıçtığımın salağı kapıyı da kilitlemiş asma kilitle... Beni unuttuğu gibi vagonun yarısını da burada bırakmış geri zekâlı... En az iki kamyonluk pamuk yığını kuzu gibi yatıyor trenin içinde... “Ben sana bunun hesabını sorarım” deyip hemen telefona sarıldım, hastane santralini aradım. Acil bir kamyon ve birkaç askeri gara göndermelerini söyledim. Öküz Bünyamin’in de ismini vererek onu gelecek ekipte özellikle istediğimi de belirttim...

Yarım saat filan sonra bu mal değneği yanında beş askerle geldi... Önce beni niye unuttun diye sağlam bir fırça attım... “O yorgunluğun üstüne sizi uyandırmak aklıma gelmedi” dedi... Bak bak, merci-mek kadar beyniyle bana laf sokuyor... Sanki “Biz çalışırken sen uyuyordun” demeye getirdiğini anlamadım ben... İş sokmaya kalırsa lafla yetinmem ben Bünyamin Efendi... Şimdi sabaha kadar hamallık yap da gör ebeninkini...“Başlayın taşımaya” deyip bir köşeye çekildim...

Bir sigara yaktım... Kan ter içinde, Çukurova marabaları gibi pamuk taşıyan Bünyamin’i seyretmeye başladım... Sinir etmek için sırıtıyorum da bir yandan... İşin tuhafı o da bana bakıp bakıp sırıtıyor... Allah Allah! Saf mıdır nedir bu çocuk?

Beni kapalı yük vagonunda bırakıp giden askerlerden intikam alıcam diye bana öyle bir can geldi ki sormayın gitsin... Oradan oraya pire gibi nasıl sekiyorum, ortalıkta koşuştururken “En ufak bir iğne bile kalmayacak bu sefer” diye nasıl yırtınıyorum görmek lazım.. Maksat askeri gaza getirip çalıştırmak tabii.. Yalnız biraz fazla abartmışım galiba, bi ara pamuk balyalarını çocukların elinden alıp alıp kamyona Koca Yusuf pehlivan gibi tek başıma yüklerken buldum kendimi.. Onları çalıştırıcam diye bizzat helak oluyormuşum meğer.. Ama olsun, ben o gece Osman Pamukoğlu gibi efsane komutan oldum kendi çapımda..

Ben koşuşturup dururken Bünyamin yavşağı sırıtmaya devam ediyordu.. Gül bakalım bodur Bünyamin.. Yarın komutanlardan övgüleri alırken de ben gülücem..

İşimiz sabaha karşı beşte filan anca bitti.. Görevini yapmış, hastanenin mallarını vagonlarda ziyan olmaktan kurtarmış bir insanın huzuruyla eşekler gibi uyudum üzerinize afiyet.. Bir asker odanın kapısını kırar gibi çalmasa daha da uyurdum.. Lan gavura mı vuruyon kapıya mı hayvan.. “Ahır kapısı mı burası” diye bağırmaya hazırlanıyordum ki, “Komutan seni çağırıyor” diye müjdeyi verdi köftehor.. Demek ki akşamki kahramanlığım duyulmuş, kutlamak için çağırıyorlar.. Madalya filan istemez “Oğlum Atilla, biz sendeki cevheri görememişiz meğer.. Çok özür diliyoruz senden.. Ama bizi yine de affetmezsen soylu öfkene ancak saygı duyarız” gibi ufak tefek bir şeyler söyleseler razıyım.. Ben de onları alınlarından öpüp affederim, ne olacak..

Madalya filan istemem dedim ama ya “Bu mübarek göğse illa ki bir madalya lazım.. Takıcaz da takıcaz” diye tuttururlarsa diye tören üniformamı giyip çıktım odadan.. Kılıcımı da takacaktım ama “Biraz fazla olabilir belki” deyip son anda vazgeçtim.. Gülmeyin, öyle bir havaya girmişim ki o anda, çevrede bir at olsa ona binip dört nala gidicem komutanların yanına kadar.. Tam önlerinde bir de şaha kaldırırdım ki yağız atımı.. Konak Meydanındaki Atatürk Heykeli gibi olurdum valla..

Yürüyüşüm de gururlu ruh halim ve üstümdeki tören üniformasına uygun bir biçimde oluyor elbette.. Omuzlar dik, göğüs dışarıda, karın içeride.. Bahçede sert adımlarla ben mi yürüyorum, cumhurbaşkanlığı muhafız alayı mı geçiyor görenlere sormak lazım.. Hastanenin civarındaki apartmanlarda üç hamile kadın düşük, bir tanesi de erken doğum yapmış benim adımların gümbürtüsünden.. Ben söyleyenlerin yalancısıyım tabii, gözümle görmedim, yalan olmasın...

Komutanların yanına yaklaştıkça heyecanım gitgide artmaya başladı. Sırf heyecan olsa iyi, bi de duygusallık çöktü ki üstüme, o kadar olur... Yapacağım konuşmayı bile hazırladım kafamda... İçimden tekrarladıkça kendi gözlerim doldu diyorum, öyle bir konuşma yani... Kemalettin Tuğcu dinlese “Benim

Atilla Özel

yazdıklarım ilkokul kompozisyonuymuş meğersem" diye başını taşlara vururdu.. O kadar söyleyeyim..

Aramızda birkaç adım kalmıştı ki, albayla yüzbaşının aralarındaki konuşma çalındı kulağıma.. Biri diğerine "Kendi götünü kurtarmak için yapmıştır geri zekâlı" diyordu.. Normal şartlarda "Götünü kurtarmak" ve "Geri zekâlı" tabirlerini duyduğumda benden söz edildiğini düşünürdüm.. Hele bu ikisi aynı cümle içinde geçiyorsa, yüzde yüz emin olurdum benden bahsettiklerinden.. Ama bugün normal bir gün değil ki, kahramanım len ben bugün.. Belli ki başka bir geri zekâlıdan konuşuyorlar..

Tam önlerinde durup çakı gibi bir selam çaktım.. Bir süre konuşmadan baktılar öyle.. Demek onlar da duygulanmış, konuşursak sesimiz çıkmaz da ağlamaya başlarsak diye korkuyorlar.. Ulan asker filan ama duygusal adamlar bunlar be.. Kıyamam.

Sonunda albay"Demek vagonun içinde uyurken kilitli kaldın" diye lafa girdi.. "Yok, asla kabul etmiyorum.. Ben envanter sayıyordum, arkadaşlar yanlışlıkla takmış kilidi" dedim.. Başlarını salladılar.. İsteyince güzel yalan söyleyebiliyorum aslında, bak nasıl da yediler.. Sonra yüzbaşı "Sonra da oradaki bütün pamukları gece mece demeden buraya taşıttın öyle mi" dedi.. Hah, beklediğim iltifat faslı başlıyor işte.. Ama ne kadar överlerse övsünler şımarmamaya kesin kararlıyım.. Mütevazı bir ifadeyle başımı sallamakla yetindim.. Albay "Askerlerin gerek yok demesine rağmen bir de depoya indirtmişsin hepsini" dedi.. Ulan ben şımarmayacağım dedikçe bunlar beni zorla şişirmeye niyetliler galiba.. "Evet komutanım.. Yağmur filan yağarsa ıslanmasınlar diye" dedim..

Yalan haa.. Ne yağmuru yağacak yaz günü İzmir'de.. Sırf "Depoya indirmeye gerek yok" diyen Bünyamin'e ibnelik olsun diye taşıttım içeri.. Ama o sırada bile sırıtıyordu mal Bünyamin..

Ben albayın elinde madalya filan var mı, varsa altın mı diye görmeye çalışırken yüzbaşı birden bire "Nasıl bir dallamasın olum sen" diye bağırdı.. Haydaaa.. Yine ne yaptım ki şimdi.. Canımdan çok sevdiğim hastanemin malını kurtarmışım, hâlâ azar işitiyorum lan.. "Eller kadir kıymet bilmiyor anne.. Senin kadar kimse sevmiyor anne" diye bağıra bağıra ağlayasım var artık yaa.. Benim annesini kaybetmiş buzağı gibi ağlamaklı olduğumu gören albay durumu anlatmaya başladı.

Meğer benim kurtardığımı sanıp sevindiğim pamuklar Manisa askeri hastanesinin mallarıymış.. Tren bizim sevkiyatı bıraktıktan sonra sabah Manisa'ya hareket edecek, pamukları da oraya boşaltacakmış.. "Senin öküzlüğün yüzünden tren kalkamadı.. Manisa'da ölü g.tüne tıkacak kadar bile pamuk kalmamış.. Sabahtan beri bizi arayıp duruyorlar.. Bizim kamyonun gece boyunca yaptığı ve şimdi paketleri geri götürmek için yapacağı seferlerde harcayacağı mazotun da haddi hesabı belli değil" diye bağırarak albayın sözünü tamamladı yüzbaşı..

"Hesap niye belli olmasın komutanım.. Buradan gar kaç kilometre.. Çarp onu kamyonun sefer sayısıyla.. Kamyonun kilometrede yaktığı miktarı da onunla çarparsak...."diyordum ki, çok pis baktılar.. Sustum hemen.. Albay "Bak hâlâ duruyor sığır.. Yıkıl karşımdan, gözüm görmesin seni" diye bağırdı..

İşte tam o sırada gördüm Bünyamin'i.. Komutanların arka tarafında, beş-on metre ötede durmuş aynı akşamki gibi sırıtıyordu namussuz.. Elinde de benden aldığı mal sevkiyat listesi.. Biliyormuş lan, herif bütün gece boyunca, o kadar balyayı yüklerken, indirirken, kan ter içinde depoya taşırken o pamuğun Manisa'ya gideceğini biliyormuş..

Zaten ilk başta onun için almamış, bırakmış vagonda.. Ben geri çağırıp "Taşıyın bunları" dediğimde de uyarmamış beni.. Onun için bir yandan çalışırken bir yandan da bana bakıp bakıp gülüyormuş adi.. Sırf beni bu duruma düşürmek için hayvan gibi yorulmayı göze almış meğer.. Buna o.ospu çocuğu denmez de kime denir.. Ha?.. Ne diyeyim ben buna?

Saf dediğim, mal dediğim Bünyamin beni ayak üstü s.kmiş ya, iyi mi.. O sırıtırken ben komutanları daha fazla kızdırmamak için arkamı dönüp yürümeye başladım.

Bari tören üniformasını giymesem iyiymiş...

KISA METRAJ

MELİKŞAH

Meltem Arıkan

Analog dünyadan dijital dünyaya: Erkek Egemenliğe Başkaldırı

Analog dünyada algımız, okuduğumuz kitaplar, izlediğimiz filmler, dinlediğimiz müzikler ve medyanın bize sunduğu imajlar ve kavramlarla şekilleniyordu. Kitap ya da gazete okuduğumuzda, televizyon izlediğimizde; politika, sosyal bilimler, ekonomi veya psikoloji hakkında bilgilendiğimize inandırılmıştık. İster yerel, ister uluslararası kaynaktan olsun, bize sunulan bilgiye inanmaktan başka seçeneğimiz yoktu. O kadar ki hangi bilgiye ne kadar ihtiyacımız olduğunu ve o bilginin ne kadarını öğrenmemiz ya da ne kadarını öğrenmememiz gerektiğini seçmeye bile hakkımız yoktu. Bize bir bilgi sunuluyorsa onun bize gereken bilgi olduğuna emindik, bilgi bize sunulmuyorsa onun farkında bile olmuyorduk.

Özgür ifade yetmez, aklımızı, onu ele geçirmiş düşünce kalıplarından kurtarıp özgürce düşünmeliyiz.

Binlerce yıldır devam eden ataerkilliğin aile ve eğitim üzerinden kurduğu analog dünya düzeninin temel problemi, bize sunulan kısıtlı ve denetimli bilgiler sonucunda oluşan algımız yüzünden kendi kendimize uyguladığımız sansürdür. Bu otosansür hükümetlerin yukarıdan aşağı uyguladığı sansür ile beslenir.

Gelişen dijital iletişim platformları sayesinde insanlar aslında sansürün, farklı dozlarda da olsa, tüm dünya devletleri tarafından uygulandığını fark etmeye başladılar. Daha da ötesi, kişiler kendi kendilerine uyguladıkları sansürü de artık fark ediyorlar.

İnternet ve bilgisayar oyunları dünyasında uzun süre vakit geçiren gençler, aile ve okul gibi geleneksel sosyal çevrelerin oluşturduğu düşünce kalıplarının baskısından uzaklaşmaya başladılar.

Kültürün oluşumunu açıklayan en önemli etkenlerden biri olan "dil birliği" bu gençlerde yaşadıkları ülkenin dil birliğinden çok, teknolojiyle birlikte oluşan ve gelişen başka bir dil birliğini tanımlamaktadır. Yazılan bir cümlenin anında başka bir dile çevrilebilmesi, bilgisayar oyunlarında yaratılan yeni oyun dili ve teknolojiyle oluşan"dil birliği", dil bariyerini yok etmeye başlamakla kalmamış bu gençlerin farklı bir kültür yaratmasına da zemin oluşturmuştur. Bu kültür onların yaşadıkları ülkelerin sınırlarıyla tanımlanıyor olmaktan çıkmış ve ülkelerin sınırları onlar için her geçen gün silinmeye başlamıştır.

Bu değişim ve etkisi sadece gençlerle sınırlı değildir. Bu gençlerle iletişime geçebilenler, teknolojiyi yaşamlarının içine alabilenler ve dünyayla dijital platformlar aracılığıyla etkileşime geçebilenler de bu yeni küresel kültürün içinde, değişim ve dönüşüme katkı sağlayabileceklerdir.

1990 yılından sonra doğan kuşak arasında internetin ve online (çevrimiçi) bilgisayar oyunlarının yaygınlaşması, geleneksel toplum normlarından kökten bir uzaklaşmaya neden olmuştur. Bu gençlerin, artan online varoluşları ve geleneksel sosyalleşme biçimlerinden vazgeçmeleri yeni çevreler oluşturmalarına neden oldu. Önceleri oyun oynamak için sanal chat odalarında (IRC) takılıp birbirlerini güncellediler, daha sonra Facebook ve Twitter gibi sosyal medya platformlarında sosyalleşmeye başladılar.

Bu yeni sosyalleşme biçimi bu gençlerin toplumsal düşünce kalıplarından daha da uzaklaşmasına sebep olmuştur. İlişkilerini, daha önceki kuşakların öngöremeyeceği bir şekilde; copy-paste, ignore etmek, delete etmek, '404 not found', like etmek, share etmek, add, remove gibi - artık sadece İngilizce de değil hemen hemen tüm dillerde aynı olan - bilgisayar terimleriyle tanımlamaya başlamıştır.

Bu gençlik, geleneksel yapıdaki toplum tarafından genellikle asosyal ve apolitik olarak algılanmaktadır, bu anlayış yanlıştır. Onlar siyasetten uzak değil, tam tersine, siyasetle ilişki kurma ve başkaldırma biçimlerinde farklı yöntemler geliştirdiler. Bu yeni neslin politik tavrı, eski alışıldık politik kamplaşmalardan çok daha farklıdır. Bu genç insanlar, geleneksel siyasetin hiyerarşik yapısına göre örgütlenmek yerine; spontane bir şekilde, dijital platformları kullanarak, kendilerine ait bir mizah dili geliştirerek, alaycı ve otoriteyi ti'ye alan bir üslupla, yepyeni ve farklı yollarla örgütleniyorlar.Gençlerin ataerkil sistemin düşünce kalıplarından uzaklaşmaya başlaması, ataerkilliğin analog dünyasını terk etmekte olduğumuzun en büyük göstergesidir.

Bugün Çin, Kuzey Kore, İran, Suudi Arabistan ve Türkiye gibi ülkeler internete yasaklar getirmeye çalışıyor. Serbest bilgi akışının engellenmeye çalışılması tüm dünyada tartışmalara yol açıyor. Analog dünyada bilgi, egemenlerin elinde tuttuğu, domine ettiği ve kendi mülkü haline getirdiği bir 'güç' idi. Yeni teknolojilerle birlikte anonimleşen ve mülk olmaktan çıkan bilgi, artık egemenlerin değil, ataerkil sistemin düşünce kalıplarından uzaklaşmaya başlayan gençlerin 'gücü' haline gelmeye başladı. Dünyanın her yerinde farklı yoğunluklarda, serbest bilgi akışını yasaklama ve engelleme çabaları, egemenlerin gücü yitirmeye başlamasından duyduğu korkunun sonucudur. Tüm bu yasaklama çabaları ve engellemelerin gerekli olduğu yönünde yapılan açıklamalar artık insanları ikna edememektedir. Serbest bilgi akışının engellenmesine karşı direniş, yasakların kaldırılmasına karşı yapılan çağrılar, artık sadece yerelde değil hızla büyüyen küresel bir ölçekte gerçekleşmektedir.

Dünya yapay sınırlarla ne kadar bölünmeye çalışılırsa çalışılsın artık o sınırlar haritalardaki kadar güçlü ve aşılmaz değildir. Tüm bireylerin internet üzerinden kendi aralarında özgürce haberleşebilmeleri, aradıkları tüm bilgilere ulaşabilmeleri, yaşanan olayların Twitter, Ustream gibi sosyal medya araçları ile anında tüm dünyaya duyurulabilmesi, ataerkil sisteme ait medyanın, geleneksel sosyalleşme biçimlerinin ve eğitim sisteminin gücünü yok etmektedir. Artık en büyük güç silah değil, bilgi ve bilgi paylaşımının yarattığı güçtür. Ataerkil sistemin bunu engelleyebilmesi eskisi kadar kolay olmayacaktır.

Analog dünya düzeninde sosyolojik olarak tanımlanmış iki türlü ilişki biçimi vardır: aile düzeni içinde oluşan birincil, toplum içinde oluşan ikincil ilişki biçimi. Kadınlar yaşamlarını kompartımanlara ayırmak mecburiyetindeydiler: ev kadını, iş kadını, çalışan kadın, evli kadın, bekar kadın vesaire, vesaire. Dijital dünyaya geçiş, kadınlara tekrar bir bütün olma ve başkalarıyla direkt iletişim kurma olanağı sağlamaktadır. Kadınlar toplum tarafından onlara biçilen hiç bir kalıba ihtiyaç duymadan seslerini özgürce duyurabildiklerini fark etmeye başladılar.

Seslerini duyurabildiklerinin ve yalnız olmadıklarının farkına vardıkça, yaşadıkları sansür, baskı ve şiddet hakkında konuşmak daha kolay hale geliyor. Toplumsal sansüre rağmen, şimdi, kendilerine daha önceden dayatılagelen engelleri kabul etmiyor ve kendilerini çok daha özgürce ifade ediyorlar. Kendi ifade özgürlüklerine kararlılıkla sahip çıkmakla kalmıyor, başka kadınların özgürlüklerine sahip çıkabilmeleri için gerekli araçları sağlamak için çalışıyorlar. Sonuç olarak, analog dünyadan dijital dünyaya geçiş sürecinde, gençlerden sonra sosyal medyayı en çok kullanan ikinci grup kadınlar oluyor.

Bu geçiş sürecinde, kadınların varoluşu, ifade özgürlüklerini savunma becerileri ile birebir bağlantılı hale geldi. Dolayısıyla, kadınlar dijital dünyanın temellerinin atılma sürecine dahil olmak konusundaki kararlılıklarını açıkça dile getiriyorlar; bu kez erkeklere rağmen değil, erkeklerle birlikte. Geçtiğimiz yüzyıl "akıl çağı" olarak biliniyordu. Ancak aynı zamanda akıldan tamamen yoksun savaşların hüküm sürdüğü bir çağdı. Analog dünyadan dijital dünyaya geçtiğimiz 21. yüzyıl algı ve akıl çağı olacak.

Erkek egemen sistem, insanlık üzerindeki tahakkümünü sürdürebilmek için, özgürlük isteyen, bu uğurda mücadele eden, hayır diyen ve ataerkilliğe meydan okuyan her kadını susturmaya çalışmaktadır, buna da devam edecektir. Dijital iletişim araçlarının gelişmesiyle birlikte, ifade özgürlüğü ilk kez ırktan, dinden, cinsiyetten, ideolojiden bağımsız hale geliyor. Bu erkek egemenliğe yani diğer adıyla analog dünya düzenine karşı ürkütücü bir tehdittir.

*Bu makalenin İngilizcesi 25 Ocak 2014 tarihinde News Junkie Post'ta yayınlanmıştır.

SEK SEK

yaz-çiz: kargan

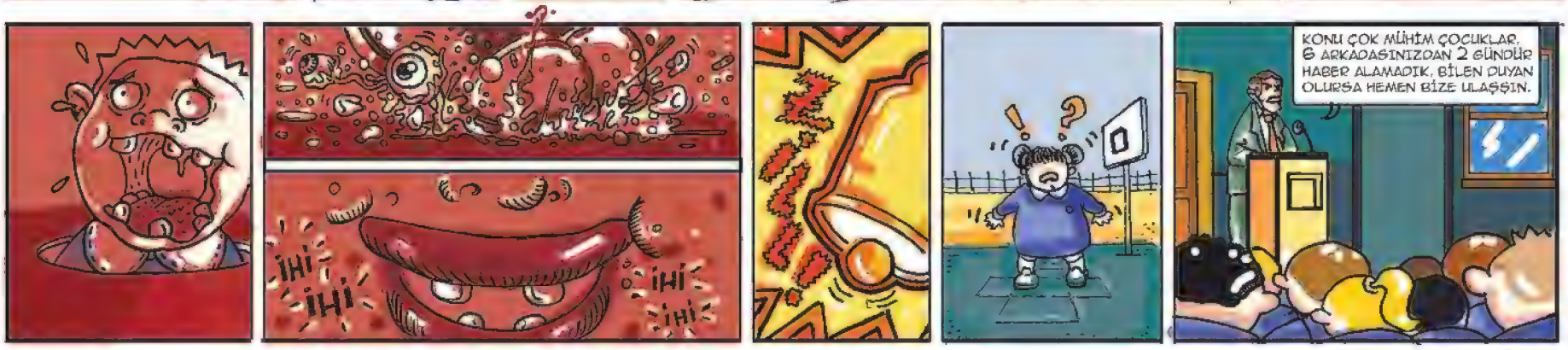

INSTAGRAM.COM/KRGN

ben sinema için doğmuşum

Bölüm Bir: Uzun zamandır işsizdim. Genç kızların ilgisini çekecek kadar yakışıklı değildim tabii ve yaşım otuzu geçmediği için de ciddi projelere davet edilmiyordum. Çirkin adamların hikâyeleri tek şerittir ya hep. Bundan aylar önce bir televizyon filminde kısa bir süre çalışmıştım, rolüm gereği taksi şoförüydüm. Canlandırdığım karakterin içine hapsolmayı ve onunla birlikte insansız bir araçla uzaya açılmayı düşünmüştüm. Hız limiti, adrenalin patlaması, kişilik bölünmesi sonucu elde kalan küsurat – bunun gibi pürüzler. Evet, repliğim vardı ama toplasan toplasan beş dakika görünüyordum ekranda – ayna karşısında kendi kendime trip attığım bir sahnem olsaydı... Are you talking to me? İşkence biçimleri pornografiktir.
Kast ajansı arayıp beni yeni bir film için isteyen şirketin adını söylediğinde ferahladım. Biriken faturaları ve birkaç aylık kira borcunu ödeyebilirdim böylelikle – tabii, rolü kapabilirsem. Adresi ve randevu saatini yazdığım kâğıdı cüzdanımdan çıkartıp tekrar baktığımda Aksaray'daydım. Metrodan ve Marmaray'dan çıkan yolculara çarpmamak için bir köşeye çekilip sokağın adını defalarca okuyarak aklımda tutmaya çabaladım. Bir başıma yarım yamalak ütülediğim giysilerimle kısmen şık da sayılırdım – tıraş olmayı ihmal etmem ise salaklıktı. Çirkin adamların tıraş olmaları kapsama alanlarını genişletir.
Şirketi kolay buldum. Simitçi söyledi: Abi, soldan ikinci sokak, dedi. Dakikasına kalmadan kapının önündeydim.
İçeri girdiğimde sekreter yüzüme bakıp gülümsedi – tamam oldu bu iş, dedim. Beklendiğime göre, geldiğime sevinildiğine göre – tamam oldu bu iş. Kendimi tanıtınca, sekreter:
- Buyurun, yan odada bekleyin. Osman Bey şimdi gelecek, dedi.
Osman Bey nitelemesi, bir yapımcı için yeterliydi.
Odada bürokrat masasının önünde iki deri koltuk vardı; biri boştu. Ötekinde ben yaşlarda bir adam oturuyordu. Rol için iki seçenek üzerinde duruluyordu demek ki – tadım kaçmıştı.
Mecburi bir selam verdim başımla. Adam da karşılık verdi. O da bozulmuştu. Konuşmadan bir çeyrek saat Osman Bey'i bekledik. Bir reaktör tedirginliği hâkimdi.
Birden kendinden çok emin hareketlerle, adeta konuşuyormuşuz da söz sırası ondaymış havasıyla 'merhaba, hoş geldiniz' diyerek odaya daldı Osman Bey. Yerine geçti, koltuğuna bıraktı ağır gövdesini.
-Şimdiii, dedi, uzatmadan – uzun metrajlı bir film çekmek istiyoruz. Bütçemiz dar, imkânlarımız kısıtlı. Sanatsal bir aksiyon, bağımsız sinemaya hizmet eden bir tavır, gerçekçi bir gözlem peşindeyiz. Bizimle çalışmak ister misiniz?
Rahatlamıştım; tek bir rol yoktu ortada. Diğer oyuncuyla kapışmayacaktık yani.
-Başka kimler olacak filmde, dedim.
-Sadece ikiniz, dedi Osman Bey. Polisiye, klasik bir kaçan-kovalayan filmi.
Belli ki diğer arkadaş da işsizdi; mimiklerinden rolü onayladığı hemen belli oluyordu. Osman Bey'in teklif ettiği ücret yüksekti. İkimiz de önümüze konan sözleşmeleri imzaladık. Sıra senaryolarımızı alıp çekim gününe dek ezber yapmaktaydı.
-Senaryoları istesek, dedik aynı anda. Osman Bey, sırıtarak:
-Senaryo yok beyler, dedi, her şey doğaçlama. Sözleşmeyi okumadan imzaladınız.
-Çok avantgart bir çalışma olacak o zaman, dedim.
-Aynen öyle, dedi Osman Bey. Tıpkı In Bruges filminde olduğu gibi birbirinizi avlamaya çalışacaksınız. Hepsi bu.
-Anladım, dedi diğer arkadaş, aslında çok da bir beceri gerektirmiyor bir bakıma.
-Olur mu, dedi Osman Bey, tamamen becerinize bağlı. Kim hayatta kalırsa diğerinin de ücretini alacak. Biz sizi üzerinize takılan kameralarla izleyecek, sonunda oradaki dokümanlardan kurgu yapacağız.
-Nasıl hayatta kalmak, diye kekeledim.
-Haa, siz tam vakıf olamadınız meseleye, dedi Osman Bey, hakiki bir cinayet filmi bu. Bir tür vahşet belgeseli. Sözleşme gereği durumu savcılığa ya da polise bildirmeye kalkışırsanız bizim ekipten birileri sizi engelleyecek. Hayati bir engelleme tabii bu. Çalışma koşulları ağır.

Bölüm İki: Beş aydır yabancı bir şehirde otel odasında yaşıyorum. Gözüm kapıda, pencerede. Prodüksiyonun sağladığı tabancayı henüz kullanmadım. O arkadaş beni kovalıyor mu, yoksa o da mı saklanıyor – bilemiyorum. Navigasyon aleti çok küçük bir alanı gösteriyor – belki on adım yaklaşana kadarınkini.
Sinemayı seviyorum. Sinema için doğmuşum, sinema için ölebilirim.

küçük iskender

Kanibalizm

Bahadır Boysal

KANİBALİZM... Yani insan yeme durumu.. Bütün uzman doktorlar, ölümcül bir takıntıya dönüşmeden evvel bunun giderilmesinden yana olduklarını belirtirler..

Bastırılmış kanibalizm istekleri, nasıl üzerinde tatmin edilemeyecek zarar olur sanmıyorlar..

Bu adamları kötü yapan muhitleri değil... Bizzat adi ve fazilетsiz olmak için yaratılmışlar..

Doğdukları vakit, intimal arzın ittika ettiği büyük bir direk yıkıldı.. Ve bu sıkıntının sonucu sokakların kan revan içinde kalması olasılık dahilinde şeyler..

Eti pişirme istekleri de sabırsızdır.. Pişen yemekten de tatmin olmazlar..

En güzel kurban, genelde aşık olunan kişidir.. Ona karşı, sekstен arınmış bir tutkuyla bağlanmıştır..

Aşık olunan, süslü inhinalarıyla ruhunu döndüren güzel bir yılan gibidir.. Ve yamyam, yılan gibi kıvrılmasını, kıvranmasını iyi bilir..

Yamyamlık... Bünyede dayanılmaz bir açlıktır...

Hazımsızlık yaratıcak bağırsak, üst kol kasları gibi organları yemekten kaçınırlar..

Yerken dişleri kaşınır.. Eti uzun süre çiğnerler...

Zaten farklı bir kas sistemine sahip insan bedeninin pişme süresi de uzundur.. Etin temizlenme aşaması da büyük özen ister.. Gelgelelim bu anlı krizler dışında, yamyamların bizden hiçbir farkları yoktur.

ÇAT

YILDIZ EKMEĞİ

BU NE LAN?!

TÜKENMEZ KALEM.. KIRTASİYECİ TAVSİYE ETTİ. YENİ GELMİŞ! STARS VAR KALEMİ.

STAR WARS

STAR WAR

EVLAADIM!.. BUNLAR LİSANSLI ÜRÜNLER LAN.. YANİ MORMALDEN PAHALI OLULAR.. DÖTÜME Mİ SOKUCAM BEN ZTARVARS KALEMİNİ? AL GÖTÜR BUNLARI...

ŞUNLARI DA AL! GİT NORMAL, BİLDİĞİMİZ KALEM AL!..

EROL TİCARET

DIŞARI MI ÇIKIYON? MUTFAKTA HİÇ BARDAK KALMAMIŞ. BİR İKİ TANE KUPA ALIVER.

SANKİ BEN YAZDIM ONU ORAYA.. HEMEN HÖT DÖT...

ZY 2016

STAR WARS KUPASI VERİYİM! BAKIN, ÇOK ŞIK! ORJİNAL, LİSANSLI ÜRÜN!

NORMAL, LİSANSIZ FİNCAK YOK MU?

STAR WARS

STAR WARS

VIJJJ! VIJJ!..

MARKET

YAVAŞ SALLA OĞLUM ŞUNU BİRİSİNİN KAFASINA GELECEK!

10 LİRALIK ÜRÜN DAHA ALIRSANIZ STAR WARS GÜÇ UYANIYOR KARTI KAZANICAKSINIZ. DİŞ MAVUNU İNDİRİMDE VERİYM Mİ?

BONUS

İKİ EKMEK LÜTFEN...

EROL TİC.

YENİ LİSANSLI EKMEK! SICACIK SITARVAR EKMEE!

STAR WARS

ALLAAM.. HER YER STARVERS! OYY.. İNSANLAR HEP STORVARS OLMUŞ!.. LİSANSLI ÜRÜN NE HAVALI BİŞEYMİŞ MEĞER! HERKES LİSANS MERAKLISI.. ASLINDA GÜZEL FİMLERDİ, AMA BOKUNU ÇIKARDILAR ALAAM.. TİKSİNDİRDİLER, BİR LİSANS BİR İNSAN, İKİ LİSA...

METİN FİDAN

?

UMUT EKMEĞİ

EDİZ ABİ! Bİ KIZ GELDİ... SENİ SORUYO!

BENİ Mİ BİRİ, KIZ?..

EVET! ISRARLA İLLAA SENİ İSTİYO HEMEN!

ALLA ALLAA KİM OLABİLİR Kİ YAV...

BELKİ ESKİDEN SANA AŞIK OLAN VE TEKRAR AŞIK OLMAK İSTEYEN SEKSİ Bİ KIZDIR BENCE.

MERABA! ÜST KATTAKİ AVUKAT EROL ÇELİK'E BAKMIŞTIM. YERİNDE YOK DA. ACABA BİR BİLGİNİZ VAR MI?

CANIM! AVUKAT EROL ÇELİK, GEÇEN AY TAŞINDI. YUKARIDAKİ OFİSİNDEN!..

KUSURA BAKMA EDİZ ABİ. SENİ SORUYO SANDIM.

ÖFF.. AVUKATLAR NE ŞANSLI İNSANLARMIŞ.. GÜZEL KIZLAR NE GÜZEL ONLARI SORUYO... PUFF..

20 DAKKA SONRA

CİK CİK CİK CİKK!

EDİZ ABİ.. Bİ KIZ SENİ SORUYO...

EROL TİCARET

HADİ ALLAHIM, BU SEFER İNŞALLAH!

YİNE RAATSIZ ETTİM! AVUKAT EROL ÇELİK'İN YENİ OFİSİNİN ADRESİ VAR MI ACABA?

EDİZ ABİ ÖZÜR DİLİYOM. SAÇINI MI DEĞİŞTİRMİŞ NE. VALLA TANIMADIM.

ALLAAM.. TANIMADIM DİYO! BEN EROL ÇELİK DİİLİM Kİ MANYAK. SOYADINI DUYMUYON MU? OLSUN ALLAAM SAĞOL. UMUT ETMEK ÇOK GÜZEL! Bİ GÜN İNANIYORUM Kİ Bİ KIZ GELİP BENİ DE SORUCAK VE BEN GURURLA: EVET BENİM, SEN NESİN DİYCEM.

Hazırlayan: Bahadır Boysal
bahadirboysal@mynet.com

Aysel kaybetmeyi seçer

Bekar tayfadan bi arkadaşın evindeydim... Bokun, sidiğin arasında eski bi vidyu kaset bulduydum.. Nedir bu?.. dedim.. Çok eski bi Türk porno filmiymiş..

FUCKER

Taktım kasedi vidyoya.. Cazırtılı, karıncalı kötü, bozuk görüntü.. Oynayanların, yönetmenin adı yazıyor.. Bilinmedik insanlar..

Neyse işte film akıyor.. En nihayetinde bir konusu var.. Terzi Havva'nın oğlu Bülent, anasından git de iş ara diye azar işitip durmaktadır.

Bi de filmde gecekondu gülü Aysel var.. Bu kız izdivacına talip olan Kenan'ı bi türlü sevememektedir.. İşte film böylecene akarken bi ara anası Aysel'i terzi Havva hanıma pardösü almaya yollar..

Bülent de evdedir.. Öteden gelmiş, ama bir türlü hayatın berisine yazılamamış hep o bildiğin karşılıklı hoşlaşmalar işte..

Sonra bi ara Kenan sahaya iner.. Bülent'ten Aysel'e bulaşmamasını ister! Çünkü Kenan onu "gerçekten" sevmektedir..

Sonra bi ara Havva Hanım Bülent'i babasının ölmeden önce yıllarca çalıştığı fabrikaya gönderir.. Necmi Bey Bülent'ti işe alır.. Bi süre sonra Bülent, Necmi Beyin sekreteri Selma'yla sevişir.. Üstelik Necmi'nin ormandaki evinde!!!

Necmi Bey'in olaydan haberi olur.. Necmi'nin vesilesiyle burda bi şekilde Kenan devreye girer.. Kenan iki goriliyle beraber o eve gider ve Bülent'in ağzını burnunu kırdırır!!!

Bir müddet sonra, olayı duyan Aysel, Havva hanımlara gidip Bülent'i ziyaret eder.. anasıysa Bülent'i dayısının yanına postalamaya niyetlidir.. Aysel'de onunla gelmek ister!! Esnaf Kenan artık aradan çekilmiştir..

TAKSİ

Filmin artık bundan sonrası geleneğin, ahlaki değerlerin ve adına toplum denilen muğlak kalabalığın şerefsizlikle suçladığı bir dünyaya girmenin ve erkekliği farketmenin görece zevki.. Bülent'i Aysel'i alır gider.. Terkidiyar eder...

Aysel'in Bülent'i seçmesi bir melodramın olanaklarını alabildiğine zorlar! Çünkü Bülent fakir, basit, deryo ve yozluğun timsalidir.. Ormana gelmişlerdir!.. Ormanda baraka bir ev...

İhtimal, Necmi'nin orman eviydi burası.. Bülent kapısını açar.. İçerde nefis grup seks dönmekte ve esrarlar içilmektedir.. "İşte benim dünyam." der Bülent.. "İster kalırsın.. İster gider.."

Aysel durur... Düşünür... Düşünür.. Kaybetmeyi seçer.. Ama kaybederken de zevk alır!. Soyunur..

Grup sekse dalar... Esrardan bi fırt alır!! Melodram, melodram gibi bitmemiştir.. "Selvi Boylum Al Yazmalım" emeği seçmemiştir!!! Film biter.. Biterken grup seksin fonundaki jenerik müziği çoğumuzun aşinasıdır: ***İNSAANOOĞLUU YAŞAAAAMAAKTAAN ELBET ZEVK ALMAAAK İSTEEEER.. DÜŞÜNCELEERDEN SIYRILIIP BİRAAZ MEST OLMAAAK İSTEEER...***

Dipnot: Filmin adı?.. Korsan vidyo kasedin üzerinde sadece kırmızı tükenmez kalemle "TAKMA KAFANA" yazılıydı..

Bahadır Boysal

Ta'zir Cezaları ve Diğerleri

Osmanlı İmparatorluğu, hükümranlığının en kudretli dönemlerinde, yeni yeni toprakları fethederken, Hristiyanlara, Ortaçağ'dan miras kalmış kimi işkence metodlarıyla da tanışıyordu.

Her işkenceyi Osmanlıların genel davranışları içersine dahil etmek haksızlıktır. Geniş bir alana yayılmış imparatorluk çok zengin bir kültür mozaiğinin kimi kirli renklerini bünyesinde barındırmak zorunda kalmıştır elbette.

Şimdiki Latin Amerika "profesyoneller"inin bile halen kullandığı "stres" yöntemi, tarihte Osmanlı hükümranlığı altındaki kimi Arap kabilelerinde uygulanıyordu... Birçok horlama olayının amacı "stres" yaratmak.. "Hafif rüzgarlı, ferah, açık havalı bir ortama getirilen gözü bağlı mahkumun oturduğu sorgulama koltuğu, yere sağlam yerleştirilir. Mahkuma, düşeceği hissi vermek için koltuk hafifçe öne doğru eğik tutulmaktadır. Esintili açıkhava, mahkumda derin bir dehlizin tam dibinde olduğu hissini uyandırır.

1898 yılında, Bodrum kalesinde sürgün edilen Bulgar devrimcilerini ziyaret eden tutukluların anlattıklarından, tutukluların ağır ağır öldürülmek amacıyla tutuldukları anlaşılmaktadır. Güçlü zincir sesleri mezar sessizliğini bozdu... Ne üzücü bir an. Yarı çıplak, paçavralara sarılmış bu Makedonya aslanları, arkalarında bıraktıkları acılardan (mengenede parmaklarının ezilmesi, tekerleğe bağlanmak, koltukaltlarına sıcak yumurta koymak, ipe çekmek, sıra dayağı, ağıza veya koltuk altına nar gibi demirler koymak) kurtulamadılar.

Namık Kemal, 3 Mayıs 1869 tarihli bir makalesinde şunları yazmaktadır: "Kürek ve hapis cezalarında dahi işkence vardır. Mesela bir adama cinayet isnat olunur. Tutarlar bir kere hapse tıkarlar. İstinakına bağlanır. Herifin lakırdıları mizaçlarına tevafuk etmediği gibi, biçareyi, namına "polis" tesmiye ettikleri mazik-i ızdıraba gönderirler.

Bu polis, içine yanyana iki kişi sıkışamayacak kadar dar bir nevi dolaptır ki yalnız tepesinde ufak istintakta bulunan biçareyi güya doğru söylemesine medar olmak için onun içine tıkarlar. İçinde iskemle olmadığından herif oturamaz. Yatmak hiç mümkün değil. Yalnızca, eğrilip, bükük bir vaziyette, çarmıha gerilmiş gibi durur. Eğrildiğinden, büyük kas acıları içinde kıvrılarak ölür.

Ta'zir Cezaları (zina, hırsızlık, şarap içme, sarhoşluk, iftira, yol kesme) konusunda, Müslüman bir kişi, böyle işlemekte olan bir kimseyi gördüğünde, devlet yerine kendisi cezayı uygulamakta serbesttir. Baba çocuklarını, koca karısını, efendi kullarını cezalandırabilir.

Büyük suçların cezaları da büyük oluyor elbette. Ateş cezası bunlardan biridir. Büyük ihtimal Batı Avrupa'dan görülüp devralınmış bir uygulama... Mahkumun el ve ayakları zincire bağlanır, ardından ayaklarına yağ sürülür.. Bir fırının önüne bu şekilde yerleştirildikten sonra önce kızarır, sonra da alt deri patlar. Bu gerçekten dehşet bir manzaradır... Patlama bir anda olur ve ayak kısmı kanlı, yağlı larvamsı bir şekle dönüşeverir. En beter tarafı, mahkumun olayın hemen ardından ölüvermesidir.

Bahadır Boysal

Antik Çağa Özgü İşkence

Tarihçiler, Orta Çağ boyunca katolik yargıçlar tarafından dinden sapmışlara uygulanan işkenceleri sıkça betimlediler. Ama, putatapar imparatorların ilk Hristiyanlara yönelik işkencelerinden daha az bahsettiler.

Oysa, bütün bunlar, aslında barbar çağlarda doğmuş ve bütün antik çağ boyunca gelişim göstermiş uzun ve köklü bir geleneğin mirasından başka bir şey değildi.

İnancı Uğruna Şehit Düşenler (Martirler)

Kutsal metinler ve diğer dini yayınlar hiç durmadan yinelenen bu işkencelerle ilgili bilgilerle doludur. İsa yandaşlarının başlarına ya da vücutlarına kızgın maşalar sokulmuş, elleri ayakları bağlanıp üzerlerine erimiş kurşun, zift ya da kızgın yağ dökülmüştü.

İşkencelerin çeşitleri vardı: Örneğin, dört çiviyle bahtsızların elleri ve ayaklarından çarmıha gerildiği "kutsal işkence." Genelde asma metodlarının çeşitleri pek bilinmez; kimi cellatlar mahkumu ayaklarına çok büyük ağırlıklar bağlayarak tek ayağından, kimi kollarından, kimi de parmaklarından asıyordu. Hristiyan kadınlar çoğunlukla ayaklarından asılıyorlardı.

Çark işkencesi, Yunan Antik Çağı'ndan itibaren cezaların en korkuncu olarak ün salmıştı.

Aristophanes, "Lysistrata"da şöyle yazıyordu. "Bütün vücudumda hissettiğim ne büyük bir gerilim ve sarsıntı, sanki çark işkencesi görmüşüm gibi!.." Joseph, "Maccabees" (Cesetler) adlı eserinde bilinçli cellatların çalışmasından söz eder: "Arthremboles'in el ve ayaklarını eklem yerlerinden ayırdılar; parmaklarını, kollarını, bacaklarını ve dirseklerini deldiler. Hiçbir şekilde onun direncini alt edemediklerinden derisini ve tırnaklarını söktüler ve onu çarkın üzerine koydular. Orada eklemlerinin her biri ezildi, kan damlaları bütün vücudunu sardı.

Hristiyanlara daha iyi işkence edebilmek için, keskin bıçaklar ve sivri uçlarla bezenmiş çok geniş çarklar yapılmıştı. İşkence görecek olan bağlanır bağlanmaz çark, çiviler serpiştirilmiş bir alana doğru hareket ettiriliyordu...

Bu barbar işkence cop darbeleriyle tamamlanıyordu. Hatta kimi zaman bu çarkın altına kızgın bir ateş ekleniyordu! Aziz Georges'un "İcraatle"inde hareket halindeki bu şeytansı çarktan bahsedilir: "İmparator, sivri uçlarla süslenmiş bir çarkın getirilmesini ve azizin çıplak olarak üzerine bağlanmasını emretti. Çark ortalığa asıldı, altına da üzerinde keskin kılıçlara benzeyen, kiminin ucu hava doğru kimisi kanca biçiminde olan bıçaklar çakılmış bir tahta levha yerleştirildi. Bu haldeyken çark devinim haline geçip levhaya yaklaştığında, üzerine neredeyse etine giren sıkı iplerle sımsıkı bağlanmış aziz adam, bıçakların üzerinden geçmeye zorlandı ve vücudu sivri uçlara yakalanınca korkunç bir şekilde parçalandı..."

Barbar Fantezileri

Tahta at denilen işkence şekli antik dünyanın moda araçlarının başında yer alıyordu. Bir ata benzetilerek inşa edilen bu makina aslında üzerine işkence görecek olanın bağlandığı dört ayaklı bir çeşit masaydı. Ayaklara ve ellere bağlanan ipler, cellatın birkaç manivelayla el ve kolların ustaca parçalanmasını sağlayabilen bir çıkrık sistemine bağlıydı. Bu tahta at işkencesi dönemin pek çok önemli kişisini etkilemişti. Ciceron, Seneque ve Maxime Valere bu alet ve onun kullanımıyla ilgilenmişlerdi.

Hristiyanların tahta atın makaralarıyla parçalanmasından hoşnut olmayan hükümdarlar cellatlara aynı zamanda onların göğüs, karın ve dizlerine sopalarla vurmalarını emrettiler... Sopa denince tahtadan basit bir parça akla geliyor, ama o dönemlerde bu aletlerin kimi kara ağaçtan, kimi söğütten, kimi kayın ağacından, kimi de demirden yapılmışlardı!..

Basit deri copların yanında "yüklü coplar" denilen, deri kayışlardan yapılmış, uçlarında kurşun toplar bulunanları da vardı... İyi yapılmış tek bir "yüklü cop"la rahatça bir mahkumun böbrekleri, sırtı ve boynu birkaç dakika içinde parçalanabiliyordu.

Kadınlara gelince bir ya da iki göğsün kesilmesi sık uygulanan işkenceydi. Çeşitli kadın şehitlerin yazdıklarında (Azize Euphemia, Azize Agatha ve Azize Helconis) benzer olaylar sıkça belirtilmiştir. Helconis, İmparator Gordien zamanında yaşamıştı. Yakalandıktan sonra yerlerde sürüklendi. Korinth yöneticisi Perennius'un önünde idollere kendini kaptırmayacağını belirtti. İsa'ya inanmakta direndiğinden tek ayağından bir öküze bağlanarak kaynar yağ ile erimiş kurşunun içine atıldı.

Bu halde çıkarılıp idollerin bulunduğu bir tapınağın ortasına bırakıldı. Justinien, prokonsül olarak Perennius'un yerine geçince, Helconis'in iki göğsü yeni yöneticinin gözü önünde kesildi ve büyük fırının içine atıldı. Efsaneye göre alevler etki etmeyince herkes mucize diye bağırmaya başladı! Çok şaşırmış yönetici bu defa Helconis'in kafasını uçurttu.

Hristiyan kadınlara uygulanmış işkence koleksiyonları arasında dişlerini sökme, dillerini, ellerini, ayaklarını kesme hatta bacaklarını kırma gibi kimi barbar fantezileri dikkat çeker. Bu korkunç işkencelerin kurbanlarının en iyi örnekleri, Roma'da doğmuş iki saygın kadın, Bassilissa ve Anastasie tarafından günümüze ulaştırılmıştır. "Kadınlar aziz havarilerin yandaşlarıydılar. Havariler matirlik katına yükseldiklerinden gelip kutsal emanetleri almak istediler. Gece gelip gizlice bunları taşıdılar. Neron'a ihbar edildiklerinde, İsa'ya duydukları bütün inançla dolu olarak hapse atıldılar. Ceza olarak bir yere bağlayıp onların göğüslerini, ellerini, ayaklarını ve dillerini kestiler. Sonra da kafalarını uçurdular..."

Antik Çağ infazcıları, elleri ve ayakları kesmek için ustaca bir teknik uyguluyorlardı: Kesilecek bölüm bir tahta bloğunun üzerine yerleştiriliyordu; infazcı baltasını kaldırıyor ve sert bir şekilde ya topuğa ya da bileğe vuruluyordu. Bu basit bir adres sorunuydu. Bir bacağı kırmak için, eline demirden bir çubuk ya da örs olması yeterliydi. Mahkum bacağını örsün üzerine koyuyordu, cellata da sadece levyesiyle iki ya da üç kere vurmak kalıyordu.

Plaute "Poenulus (Kartacalılar)" adlı eserinde bu tip bir operasyonu anlatmıştır: "Zavallı zaten bir et yığını halindeydi, şimdiyse ayaklarını kestiler, üstüne üstlük!.."

Daha orjinal olan bir diğer işkence de tırnakların altından, inceltilmiş kamışlar sokmaktan ibaretti... Hepsi bu değil: Martirler; kimi zaman, ayakları terbiye edilmemiş bir ata sıkı sıkıya bağlı, dikenler ve teller saçılmış bir toprakta ya da taşlı bir yolda sürükleniyordu. Kimileri de ağların ya da hayvan postlarının içine sarılarak aslanlara atılıyor ya da ayakları zincirlerle yare bağlı halde aç köpekler tarafından parçalanmaya bırakılıyordu.

Pers krallarının en acımasızı Gouranes, Theodorus'un sözettiği bir işkenceyi yeğliyordu. Bu tiran şöyle diyordu: "Çukurlar kazınız, bu çukurların içine özenle Hristiyanları yerleştiriniz ve onların üzerlerine bol miktarda fare dökünüz... Elleri ve ayakları bağlanmış olan bu insanları onlara sununuz... Açlıktan kudurmuş bu fareler onların ellerini yavaş yavaş kemireceklerdir." Bir diğer orjinal buluş, yanıcı maddelere bulanmış gömlekten oluşan, adına "Nessus tüniği" ya da "ölümcül tünik" denen işkence çeşitiydi.

Dönemin yazarlarının anlattıklarına göre ateş tutuşturulur tutuşturulmaz mahkum korkunç acılar duyuyor ve çabucak ölüyordu. Daha özen gösteren tiranların, taze yaraların üzerine erimiş kurşun, kızgın yağ ya da sönmemiş kireç dökme alışkanlıkları vardı. Bazıları da yaraları çanak çömlek parçalarıyla yırtmayı, genişletmeyi hatta hatta demir parçalarıyla tekrardan yakmayı tercih ediyorlardı.

Aziz Cyprien "Martirlere Övgü" adlı eserinde ateşte kızmış demir parçalarının karşısında işkence görmüşlerin "ıslık çalan etlerinden" bahsetmiştir. "Tunç boğa", Perillus bir Atinalı'nın icadı olan özel bir yöntemdi. İşkence gösterilerine hayran olan Agrigente tiranının hoşuna gideceğini düşünen Perillus gelip ona boğasını tanıtır. Bunu yaparken büyük bir ödül alacağını ümit etmektedir, ne yazık! Tiran Phalaris onu kendi icadı olan makinanın içine attırır. Ovidius "Trista"larında bundan bahsetmektedir. "Ve Phalaris, boğanın içinde zavallı Perillus'u kızartır. Mucit, eserini deneyen ilk kişi olmuştur..."

Izgara ve Kızartma Tavası

Kaderin Rövanşı: Tiran Phalaris'in bitmeyen şiddet gösterileri, sonunda Agrigente yurttaşlarını bıktırdı. Bir isyan esnasında tiranı ele geçirdiler ve dilini kestikten sonra onu, içinde binlerce hristiyanı öldürtmüş olduğu tunç boğanın içinde kızarttılar. Kızdırılmış boğası olmayanların tunçtan tencereleri kullanma şansları vardı; bunların içinde et pişirir gibi mahkumlar kaynatılıyordu. Tavsiye edilen onların baş aşağı içine atılmalarıydı.

Putatapar cellatların kullandığı bir diğer mutfak aletinin adı da günümüzdekinden farklı değildi: Kızartma tavası. Bundan "Maccabees" (Cesetler)'in ikinci cildinde bahsedilmiştir. Bu kutsal metne göre tava ateş üzerinde ısıtılan yağla ya da reçineyle dolu büyük bir tabaktı. Sıvı kaynar kaynamaz, her iki cinsten mahkumlar birlikte kızartılmak için, içine atılıyordu. Cellat, kimi zaman onları kızartmadan önce küçük parçalar halinde kesiyordu. Azize Euphernie, kızartma tavasında işkence görmüştü ama prokonsül Priscus'un emriyle, kızartılmadan önce parçalara ayrılmıştı.

Havarilerin yazdıklarında aynı zamanda, bir parmak kalınlığında, haç şeklinde yerleştirilmiş "ızgara" dan bahsedilir. Birçok aziz ve azize, İsa'nın kimi askerleri bu şekilde kızartılmışlardı.

İskemleler ve Ateş

Ateşte kızdırılmış iskemleyle de benzer bir sonuç elde edilmekteydi. Aziz Blaise'in "Tarih"inde, "iskemlelerin bir ateşteki gibi kıvılcımlar çıkana kadar ısıtıldığından" bahsedildiğini görebiliriz. Bu arada kolay ve daha az masraflı olan ezme işkencesine rastlanılmaktaydı. Mahkumun üzerine çok yüklü bir ağırlık, büyük bir taş ya da değirmen taşı koymaktan ibarettir. Bağlık bölgelerde daha çok cendere kullanılmaktaydı. Gallieno şöyle anlatır: "Hristiyan martirler, nasıl şarap ve yağ elde etmek için üzüm ve zeytinler sıkılıyorsa aynı yöntemle cenderelere sıkıştırılıyorlardı, Aziz Jonas da bu tip bir işkence görerek martir katına yükselmişti.

"Son olarak, cellatların kurbanlarının başına giydirdikleri ateşte kızdırılmış zırhlı başlıklardan söz edilebilir. Aziz Juste, dövüldükten ve kırbaçlandıktan sonra başına bu kızgın zırhlı başlık giydirilmişti... "Oysa koltuk altlarına akkor haline gelinceye kadar ısıtılmış demir toplar yerleştirilmişti... Daha sonra tamamen kendini kaybettiği bir fırının içine atıldı..." Daha başka ne olsun ki!

Elleri dijital adam

Ferhan Şensoy

-İlerde kitap falan olmayacak. Her şeyi internetten okuyacaksın.

dedi, dediğinden pek emin, kaşları kalkık, elleri dijital adam.

Birden ürperdim. Ne yani? Artık kitap okunmayacak mı? Usum bunu içine sığdırmakta zorlanıyor.

-İnternet kullanmayan n'apıcak?

sorusunu serdim masanın rengarenk nakışlı örtüsüne.

-İnternet kullanmayan kalmayacak. İnternet kullanmadan banka işlemi yapamayacaksın.

diye yanıtladı, dijital ellerinin çok kısa parmaklarıyla masa örtüsünde trampet çalan, dediğinden pek emin, kaşları kalkık adam.

-Bilgisayar kullanmayı bilmeyen ne bok yiyecek?

sorusunu nakşettim masa örtüsünün en nakışsız yerine.

-Öyle birileri de kalmayacak. Bilgisayar kullanmadan ikametgâh, nüfus sureti alamayacaksın.

diyerek aşağılayıcı bir bakış ifraz etti, kalkık durumunu muntazaman koruyan kaşların ardından.

Nasıl yani? Muhtarlık da bankamatik gibi bi şey mi olacak? Muhtar kim olacak? Bu durumda olmayacak. Yerel mahallesel seçimler de mi olmayacak? O bir bakıma iyi aslında. Sokaklardaki binaların duvarlarına her gün birbirinin üstüne, seçimden sonra da duvarda uzun süre kalan, boyunbağlı, hamşo muhtar vesikalık fotoğraf afişleri yapıştırılmayacak ve ikametgâh almak için onun nemrut ve süphan suratını görmek, ona sanki saygı duyulması gereken biriymiş gibi sahtekârlıklar yapmak zorunda kalmayacaksınız. Muhtarsızlık çok güzel... Mahallenin ortasına bir muhtarmatik koyulacak. Şifreni, vatandaş kimlik numaranı, annenin kızlık soyadını, babanın göbek adının bir, üç ve beşinci harflerini tıklayıp alacaksın makinenin ifraz ettiği nüfus suretini. Babanın göbek adı dört harfliyse yandın! Muhtarmatik ekranında "eksik tıklama" yazısı çıkacak. Nüfus suretsiz sürdüreceksin yaşamı...

Ve fakat bir şey çengellendi çok çengelengiz usuma; kitabı herkes internette bedava okuyacak!

-Yazarın telif hakkı n'olucak?

sorusunu bezedim masanın nakışları hüzünlü örtüsüne. Her yanıtından sonra sanki gol atmış bir ayaktopçu gibi gerinerek arkasına yaslanan elleri dijital, bakışları alaycı adam:

-Olmayacak.

diye pervasızca bir kahkaha attı. Kahkahası yayıldı masa örtüsünün hüzünlü nakışları üstüne. Masa örtüsü tedirgin oldu. Boynunu büktü örtüye bir narin elin nakşettiği kırmızı gül.

-O zaman niye yazsın yazar? Yazarak nasıl geçinecek? Yazarın başka işi olup yazarlığı hafta sonu şiir yazan hekimler gibi, hobi olarak mı yapacak?

deyince duraladı dijital adamın masa örtüsünün nakışları üstünde trampet çalan elleri.

-Ona bir çare bulunacak herhalde...

diyerek dudak büktü.

-Ne çare bulunacak, sen çareyi bulur bulmaz, karşı çare üretecek internet korsanı.

dedim. Sustu. Sağ kaşı iner gibi oldu, bunu kendine yakıştıramayarak yeniden kalktı. Sol kaş, sağ kaşa fırça çekti:

-Ne iniyorsun? İnecek kaş mıyız lan biz?

Kaşların muhabbeti sırasında;

-Matbaacı ne iş yapacak?

sorusunu sıvı olarak boca ettim masaya, masa örtüsü ıslandı, yapıştı masaya.

-Hiç de yağmur havası değil!

düşüncesini yapraklarında gezdirdi boynu bükük, nakşı güzel kırmızı gül.

Elleri dijital, ruhu elektronik adamı şapa oturttuğum duygusunun huzuruyla arkama yaslanıyordum ki;

-Ne matbaası yahu, ilerde kağıt olmayacak! Matbaacı kendine başka bir iş bulacak.,.

alaycı yanıtıyla kalakaldım.

-Matbaadan yeni gelmiş bir kitabın kokusunu, kitabı eline alıp sayfalarını çevirmeyi, kaldığı sayfanın ucunu bükmeyi, bir kitabın arasında çiçek kurutmayı, bir ağacın dibine uzanıp kitap okumayı özlemeyecek mi insan?

naftalinli sorusunu sordum, sesimde bir hüzün, yüreğim buruk, gözüm masa örtüsünün nakışlarında seyyah.

-İstersen print eder, eğer hala kağıt varsa, kağıda döker, spirallersin kitabı, eğer hala spiralci varsa, uzanırsın ağacın dibine...

diye umursamazca yanıtladı usumun çengellerine ağır gelen soruyu, kısa dijital parmaklarının tırnakları varla yok arası adam.

-Eğer hala ağaç varsa...

diye düşündü beynim, ağzım bunu ifraz etmedi, acı acı gülümsemekle yetindi dudaklarım.

-Ben bir kitabı okurken kimi yerlerin altını çizerim örneğin...

derken, gene ağzıma tıkadı lafı:

-"Altını çiz"i tıklayacaksın!

Duvar boyu kitaplığımda, kimi satırlarının altı çizili, ilk sayfasında ne gün satın alındığı yazılı, kimisi yazarlarına imzalatılmış solgun kitaplarımı düşündüm.

-Evde kütüphane olmayacak mı?

sorumu;

-Gerek yok, bütün dünya kütüphaneleri bilgisayarın içinde, tıklayacaksın, istediğin kitap ekranda.

biçiminde yanıtlayarak gene susturdu beni elektronik gözleri ifadesiz adam.

-Benim evdeki kitaplarım n'olucak peki?

-Antika olacak.

diyerek yeniden trampet çalmaya başladı ıslanmış masa örtüsüne nakşedilmiş çiçeklerin üstünde, tırnakları çok kısa dijital parmakları.

İyice karıştı kafam. Boz bulanık oldu beynim. İnsanların kitaptan vazgeçemeyeceğini düşünüyorum ya da gönlüm bunu arzuluyor. Ancak ne desem haklı çıkıyor ellerinin dijital olmasından mağrur, dediğinden pek emin adam.

-Ressamlar n'apıcak peki? Tablosunu bilgisayarda mı çizecek, fırça, tuval, renk cümbüşü palet olmayacak mı?

sorumu sağnak yağmurladım masaya. Masa örtüsü sırılsıklam oldu, yer yer buruştu, örtünün kıyısından zemine damla damla şıpırdamaya başladı zor sorumun her harfi... Bir an düşündü dijital parmakları ıslanmış adam.

Cebinden kim bilir kaça katlanmış bir şemsiye çıkardı, açtı şemsiyeyi, yumdu gözünü:

-Bilgisayarda istediğin şekli çizebilirsin... Düşünebildiğinden fazla renk karışımı sunacak sana... Nasıl bir resim istediğini bilgisayara yükleyeceksin, bilgisayar tabloyu yapıcak, sen içkini içerek ekranda tablonun oluşmasını bekleyeceksin, ellerin boyaya, tinere bulaşmadan... Zaten grafik resmin önüne geçecek...

-Ve fakat o resimde Utrillo'nun fırça darbesi olmayacak.

diye mırıldandım, boynum masa örtüsüne narin bir el tarafından nakşedilmiş, ıslanmış kırmızı gülden daha bükük.

-Olmaz olur mu canım? Fırça darbeleri Utrillo biçimi olacak; komutunu vereceksin bilgisayara, bilgisayar Utrillo'dan kusursuz yapacak o fırça darbelerini...

Giderek ağırlaşıyor usumun çengellerine takılan şeyler...

-Elle yapılan resimler antika mı olacak yani?

-Sanırım.

-O zaman çok daha fazla para edecek.

-Sanmam.

diyerek sırıttı dijital ellerinin kısa parmaklarının tırnakları yok gibi adam.

Sorularım bitti, öyle kalakaldım. Sırılsıklam masa örtüsü giderek buruştu.

Bu buruşma sonucu örtüye binbir emekle nakşedilmiş sırılsıklam kırmızı gülün bükük boynu dikildi:

-Sıçtırtmayın teknolojinize! Yani en azından, bari sanata dokunmayın dijital ellerinizle!

diye bağırdı şıpır şıpır ağlayarak.

Ne kadar seçme sapan şeyler yaşıyoruz, diye düşünerek, masa örtüsüne narin bir el tarafından nakşedilmiş kırmızı gülün hatırı için, ellerinin kısa parmaklarının tırnakları yok gibi adama inat, yeni bir kitap yazmaya koyuldum.

KAYNAK: Yazarın "Seçme Sapan Şeyler" adlı eserinden iktibas edilmiştir.
Sayfa Editörü: Füsun Hamzaoğlu
Yazar Portre: Tolga Hırsova

Kınalıada baldırı çıplak project

Hazırlayan:
Bahadır Boysal
bahadirboysal@mynet.com

Efendim, yine o ecbeni yaz vakitleri idi... Bir neşe, pürtelaş hangi vuslata erilecekti bilmiyorum amma... Ben de bu teknedeydim işte... Geç bir vakitte Kabataş'tan binmiş Kınalıada'daki eğlence ve elektro gayz cümbüşüne doğru akıyorduk... Küçük bir müfreze halinde, örs ve çekiç ritmi... Hop hop zıp çıp alevde kızaran demir! Şedid haykırışlar... Bitab ve harab güvertede yere düşüşler...

Ben de güvertenin tam dip taraflarında, muhtarın oğluyla, sadece kendi günahlarımız ve seyyiatımızı örten sükun bi ses tonuyla muhabbet ediyorduk... Varlık evhamı... Aşk... Meşk..

Birdenbire cümbüş kesiliverdi!.. O gürültü patırtı cart diye sustu...

Meğer sabah ezanı okunuyormuş civarlardan... Di-cey de bunu duyup o an müziği kesmiş... Allahallaa?? "Hem nalına, hem mıhına" yani...

Neyseki zaten Kınalıada göründü... hey babam hey.. Doksanından sonra gelen devlet gibi kudurdu tekne... Ama bir İstikbal harbi gemisi değil, Lale devri sandal sefası işte...

Biz gelene kadar gün ağardı zaten.. İşte Kınalıada Project Tekno Festival... Dımdızlak meydanda herkes.. Baldırıçıplak külhaniler... Kafası binbeşyüz olmuş sarhoş leylimleyler... Müthiş bir ter kokusu.. Bense, hayvanısı gibi rehavet içinde bir köşede geviş getiriyordum..

Tekneden inip dağın tepelerine doğru hemen sevişmeye giden çiftler bir yana... Azbuçuk tanıdığım iki eşcinsel arkadaş vardı... Yanlarına esnaftan iki civan gelmiş.. Bunların öpüşerek dans etmesini taklit ediyor...

Kavga çıktı tabi hemen orda... Dördü birbirine girdi... Kızın biri ayırmaya çalışırken yumruk yedi...

ULAN ON YILIMI VERDİM BU ALEME BE..!

Baktım az sonra eşcinsellerden biri bi ağacın arkasına saklanmış kükrüyor ordan... **"ULAN ON YILIMI VERDİM BEN BU ALEME!"** diye.. Neye?.. İbnelik alemine mi?..

Az biraz daha oyalanıp bi kaç kişi, sabah sekize doğru civardaki bi balıkçı kotrasına bindik.. Dönüş yolu... Balıkçı denizin ortasında sazını çıkardı... İşte hakiki bir intizar içinde eridiğim andı o... O saz, tüm o gürültüyü aldı gitti.. Nasıl bir dinginlik... habi de sûkun... Ve bir yunus balığı göründü gitti...

KURTAR BENİ

Geneta Portorikoluoğlu

Geceleri İstiklal Caddesini Sıraselvilere bağlayan sokaktan her geçişimde kendimi New Orleans'da vampirlerin voodoocuların arasında, farkedilmekten ürken parlak bir ölümlü

gibi hissederim. O haşmetli barok binaların önünde bir iki adım az atarak hayatımdaki ihtişam eksikliğini telafi etmeye çalışırdım. Melon şapkalı pelerinli adamların at arabalarında dolandığı, sisin üzerlerini örttüğü gaz fitilli sokak lambalarının aydınlattığı bir sokakta üzerimde uzun kabarık etekli bir Gaultier kreasyonu olduğu halde yürüdüğümü düşünerek...

Bir gece bayağı da geç bir saatte yeni aldığım bir kitabı alelacele eve yetiştirip okuma telaşındayken yine oraya daldım. İlk kez bu kadar sakindi sokak. Adımlarımı dinleyerek yürürken sokak sanki gittikçe uzuyordu. Koşmak istiyordum ama koştukça havalanıyor ve olduğum yere geri dönüyordum. Sonunda eteklerim şemsiye gibi açılıp beni havaya uçurdu. Bu kez yere düşersem canım fena yanacaktı ama...

O her zaman merak ettiğim barok binanın pencerelerinden birinin önüne kadar yükselmiştim. Sokak lambasının tam yanındaydım. Lambanın üzerine bir sis bulutu çökmüştü. Ellerimle eteklerimi örtmeye çalışırken bir yandan da dişlerimi sıkıyordum.

Nihayet asılı kaldığım yerden elimi uzatarak pencerelerden birinin yanındaki röl-yefe tutunup kendimi kurtardım. Bu bir çocuk kafasıydı. Acı içinde bağırırken taş kesilmiş; cezalandırılmışa benziyordu. Birden sis dağıldı ve sokak o ıssız haliyle sıradan bir gece yaşar gibi mazlumlaştı. Pencere pervazına doğru ilerlerken ellerimin içi karıncalanıyordu. Pencere eski tozdan adeta taşlaşmıştı. İçeriyi görmek istiyordum, içeride olabilecek kişilerden yardım istemek. Elbisemin kolunu çekiştirerek camı silmeye koyuldum. Bir kaç kez ovduktan sonra da gözlerimi dayadım. Hastalıklı bir merak ve korkuyla karışık duygularla ellerimdeki karıncaları sıkarak öldürdüm. İçeri girmek zorundaydım. Bu eski binalarda kullanılan cam çok kolay kırılıyor olmalıydı. Geniş pervazın üzerinde ayakta dikildim. Ellerimle sıkı sıkı bir üst kattaki pervaza tutunarak var gücümle kendimi geri iterek hız alıp iki ayağımla camı kırıp içeri girdim. Toz genzime kaçmıştı. Şiddetli bir öksürük krizinden sonra kendimi biraz toparlayıp etrafa göz gezdirmeye koyuldum. Burası terkedilmiş bir eve benziyordu. Duvarlarda geniş çerçeveli gotik tablolar, bir şömine ve tuhaf masklar asılıydı. Bulunduğum oda tek bir kapıyla evin diğer odalarına bağlantılıydı. Adımlarımı dinleyerek o tarafa doğru yürümeye koyuldum. Dışarıdan sızan cılız sokak lambası ışığı içeriyi hayal meyal görmeme yardım ediyordu. Koridora çıkmıştım şimdi. "Kimse yok mu" diye sordum acınası bir ses tonuyla. Bu sesi duyan kişi saklandığı yerden kafama sert bir cisimle vursa bir anda öteki tarafı boylardım. Ama halen içeri, daha içeri doğru ilerliyordum. Koridorun sonunda kapalı bir kapı vardı. İşte orasıydı bu evin sırrı. Her evin mahrem bir odası olması gerektiği gibi... Kafamın içindeki orkestrada kemanlar tizden çalmaya başlamıştı. Elim kapının koluna uzandı. Kapı beklemediğim bir netlikle açıldı gacırtı gucurtu etmeden. Bismillahirrahmanirrahim diyerek içeri daldım. Karanlığa alışan gözlerim bir yarasa gibi görüyordu herşeyi. Görmem gereken birşeyin mutlaka potansiyel enerjiyle ilgimi çekeceğine emindim. Burası bir çalışma odası olarak kullanılmıştı. Kapının hemen karşısında tahtadan bir sandalye ve minik bir çalışma masası yerleştirilmişti. Masaya doğru heyecanla yürüdüm. Garip bir heyecanla yazılı birşeyler ya da bir fotoğraf aradım. Ama birkaç boş kağıt, oniks bir mikta üzerinde bir kaç jiletten başka birşey yoktu masada. Yine de kağıtları aldım elime ve odadan

çıktım. Ev artık beni korkutmuyordu. Sokak kapısına doğru yöneldiğimde artık evime gitmekten başka bir arzum ihtirasım kalmamıştı. Boş kağıtları elimdeki kitabın arasına sokarak evimin yolunu tuttum. Şarküteriye uğrayıp bir şişe iyi kırmızı şarap ve eski kaşarla biraz kokulu tütün ve sigara kağıdı satın aldım. Kitap okumak için ideal bir ortam hazırlamaktı amacım. Eve girdim, anahtarları aynanın önündeki gümüş kaseye bıraktım. Holdeki kadife pufa otururak ceylan derisi tabanlı tilki kürklü botlarımı özenle ayaklarımdan çıkartıp içlerine kalıplarını yerleştirerek ayakkabı dolabına koydum. Elimdekileri bırakmak üzere mutfağa girdiğimde tezgahın üzerinde yine bir sürü karınca biriktiğini farkettim. Buzdolabından çıkarttığım bir limonu 4 ayrı parçaya bölerek bunları tezgahın üzerine dizdim. Bu işlem karıncaları uzaklaştıracaktı. Şarap şişesini açıp bir dilim kaşarla birlikte oturma odama geçtim. Artık yeni aldığım kitabı okumaya başlamamam için hiçbir neden kalmamıştı. Kitabı elime alır almaz içindeki kağıt parçaları yere düştü. Yerden topladığım kağıtları gece lambasının altına koymuştum ki tuhaf birşey farkettim. Bu kağıtlar kullanılmıştı. Üzerlerinde bir şey yazılmış ve harflerin izi alttaki tüm kağıtlara sinmişti. Hemen çalışma masama gidip bir kurşun kalem alarak kağıtlardan üzerinde en net iz olanını buldum ve kalemi üzerinde hafifçe gezdirmeye başladım. İzlerin kaybolmaması için çok dikkatli olmam gerekiyordu. Meraktan ter içinde kalmıştım. Ve nihayet yazılar seçilmeye başlamıştı. Son bir kaç kez daha kalemi kağıt üzerinde gezdirdikten sonra birkaç geri adım atarak gece lambasının altındaki kağıda baktım. Dehşet içinde dişlerim arasından çıkan hırıltılı bir sesle büyük harflerle yazılan notu okudum: KURTAR BENİ.

Mustafa Atapay

Hissi Tesisatçı

Hislerinize tercüman, yaralı kalplerinize derman olunur, kanayan yaralarınıza itinayla pansuman yapılır. Hassas konular adamı gıdıklar. Kış yalnızlığından bahsedeceğim. Kapının altından soğuk rüzgar içeri girmeye, pencereleri soğuk hava tüm inadıyla zorlamaya başlamışken. Bir kedi, daha motoru soğumamış bir arabanın üstüne usulca kıvrılıyorken. Sonbahar yapraklarını, kış rüzgarı savuruyor ve zuladaki tüm sevgili imkanları buz tutmuşken. Develer tellal pireler berber iken. İçi üşümüş adamların ayazda elleri cepte. Çok sevgili size pek yakışan berenizi takmış, yumuşak örgülü atkınızı kuşanmış, kendinizi mağrur bir şövalye sanırken. Bere eski sevgiliden hediye, atkı anneden hatıradır muhakkak.

Çok buruksunuz bu aralar, ne bere ısıtıyor, ne atkı sarıyor sizi. Saçlarınız tarumar, içtiğiniz çay tatsız, sigara yaksanız, uzaklara baksanız bir büyük yalnızlık içinize doluyor. Soğuk kafanızdaki sorulara bir tokat gibi cevabını yapıştırıyor. Yalnızım ey tanrım. Bir barut gibi öfkeli kükürt gibi de acı çekiyorsunuz. Yağmurda şemsiyeniz ters dönüyor ikide bir. Ayakkabılarınız su almış. Çaresizlik üstünüze yapışıyor, gri bir hüzün, kalbinizin üstüne bir fil gibi çökmüş. Ev işleri Çin işkencesi gibi zul geliyor. O kadar yalnızsın ki yazdan kalan bir karasineği bile öldürmeye kıyamıyorsun sineğin vızıltısı kaybolsa sende kaybolacaksın sanki. Big bang hiç olmasaydı diyorsun evveli gaz ve toz bulutu olan bu koca dünyada şimdi sokaklar caddeler toz duman. Kurşun yüklü hava... Hiç bir tatlı düşünce yok. Ve kasvet ve kasvet... Yorganı çeksem uyusam uyusam diyorsun. Peki biraz uyu sen şimdi. Kalktığında yanında bir not bulacaksın. Oku oku oku ve kurtul bu kış ürpertisinden, büzüşmüşlükten.

Not: Üzüm pekmezi, tahin, karadut reçeli, halis tereyağı, zencefil, bal, keçiboynuzu kuşburnu çayı acilen edin. Tahinle pekmezi karıştır. Ballı tereyağının içine zencefil kat. Reçelden ye, kuşburnu çayı iç. Keçiboynuzu kemir. Biraz bekle ve üzerine su iç. 15-20 dakika sonra vücudunu ateş basacak enerji küpüne döneceksin. İlk adım bu. Hücrelerine enerjiyi al ve sonra yüzünü yıka. Ve kendine bir hedef sapta. Mesela git bir kafaye otur çay söyle aç bir gazete karıştır. Başlıklara göz at bu kadar yeter şimdilik. Garson kıza tebessüm ederek bir çay daha söyle. İçin ısınacak inan ki ve o garson kıza aşık, kafenin müdavimi, kızın müptelası olacaksın. Ne zaman aklına sıcak bir şeyler gelse bu kız, gülümseyişiyle kışın buzunu yüzünden çözecek. Kedi gibi dolanıp duracaksın aşkın peşinde ve her yalnız hissettiğinde bir çay doldur kendine. Bak bir sürü insan çay içiyor içleri ısınsın diye. Evdeki karasineği istersen artık öldürebilirsin.

Ayetullah Pompalıtüfek | ayetullah.squarespace.com

tinder'ın FIKHI ÜZERİNE

Malumunuz sex büyük icat. İnternetin hayatımıza girmesi ile birlikte insanoğlu enformasyon teknolojilerini ilim,irfan yolunda kullanmak yerine yine ilkel güdülerine yenilip pompa yolunda yelken açtı. MIRC, Chat odaları, antik facebook olan Yonja, OGZL, Badoo derken iş akıllı telefonların aplikasyonlarına kadar geldi. Fıldır fıldır alevli logosu ile bugüne kadar 9 milyar 'match' datasına sahip bir "fuck buddy" uygulaması olan "Tinder" tüm dünyayı sallar durumda. Üç yıllık geçmişi olan uygulama Türkiye'de de son bir yıldır popüler. Ülkemizde pek bilinmezken ekmeğini yiyen yedi. Şu anda ise arama mesafesini İstanbul'dan Ardahan'a ayarlamaya çalışan yurdum gençlerinin(Mümkün olsa Çin'e kadar ayarlayacak adamlar tanıyorum) ve "yavşarsan kalkar giderim" diyen memleket kezbanlarının yığıldığı sanal bir çöplüğe dönüşmüş durumda.

TİNDER'ın ÇALIŞMA PRENSİPLERİ

Temel olarak tercih ettiğiniz arama mesafesi içindeki piliçlerin (ya da aranan beyfendilerin) profillerinizi önünüze getiren, sağa swip yaptığınızda beğendiğiniz, sola swip yaptığınızda ise 'salla gitsin' dediğiniz, karşı taraf da profilinizi beğendiğinde sizi match yapan ve böylelikle Tinder hukukuna göre birbirinize mesaj atma hakkını kazandığınız güzel bir uygulama. Karşılıklı beğenme yoksa mesaj atıp kimseyi rahatsız edemiyorsunuz. Ayrıca "nefes alsın yeter" prensibi ile karşınıza gelen tüm profilleri beğenseniz bile ne kadar abaza olduğunuzu sizden başka kimse anlamıyor, ne güzel! Tinder kendi cinsinizi de aratma seçeneği koyup gaylara da kapısını açsa da ağırlıklı olarak heterolara çalışan bir uygulama. Zaten "Grinder" varken geylerin da Tinder'a pek ihtiyaçları yok.

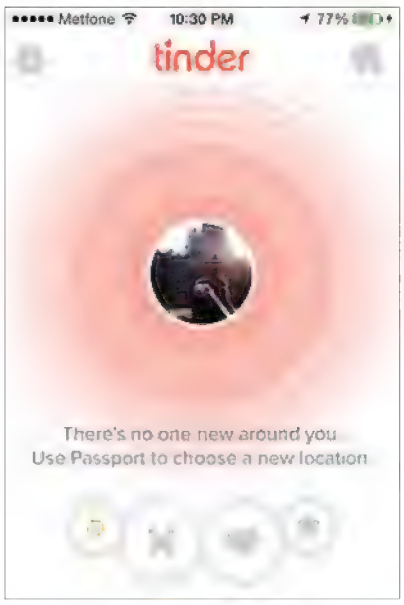

Tinder'da hunharca match ararken ben.

KEZBANLARIN TİNDER İLE İMTİHANI

Memleket gençliğinin doğu ve batı arasında kalmışlığı yüzünden malumunuz batıdan ne alsak üzerimize bol geliyor. Tek gecelik ilişki uygulaması olan Tinder da bu gerçeği bir kez daha yüzümüze çarptı. Tinder hesabı farkedilince tek gecelik ilişki aramak utanılacak bir şeymiş gibi "ay ben öylesine merak edip açmıştım zaten", " kuzenim açmış" yalanına sarılanlar, instagram linkini profiline koyup takipçi kazanmaya çalışan uyanıklar (bir de instagramlarını dışarıya kapatıp iyice dikkat çekmeye çalışıyorlar.), uygulamanın amacını bilmiyormuşcasına buluşmada gerilenler, babasının namuslu kızı çizgisinden ödün vermeyenler, ilk seksten sonra olay yerinden uzaklaşacağına ilişki için zorlayanlar, Tinder'dan sevgili arayanlar hepsi bizde.

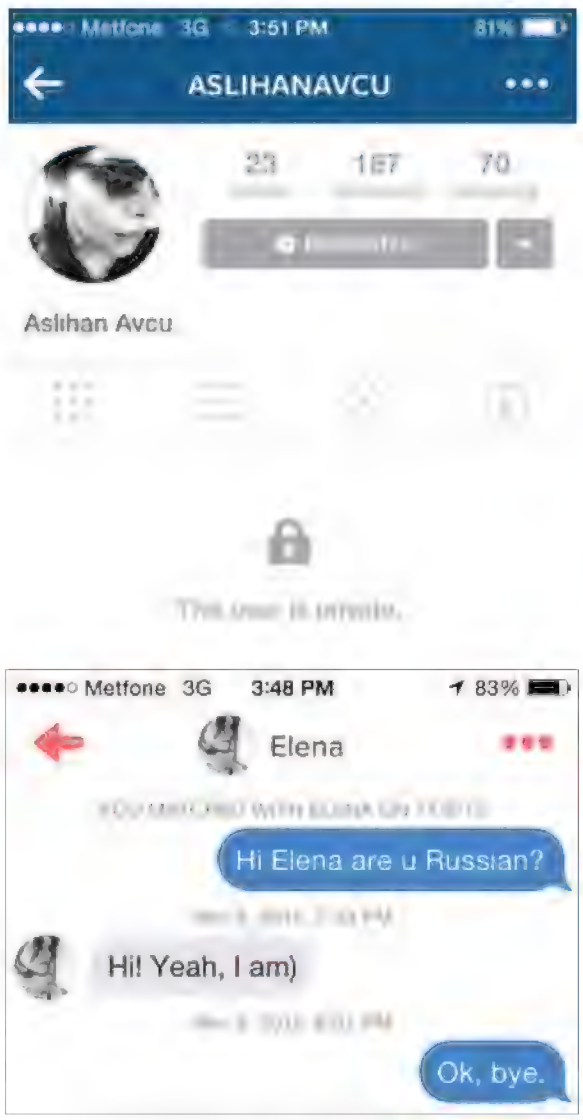

Bu sadece benim değil, halkımın sana attığı bir tokattır sLaV KıS

MÜSBET BİR UYGULAMA: SUPER LIKE

Tinder her yeni versiyonunda karşımıza kolaylıklarla gelen bir uygulama. Beğendiğiniz profile "Super Like" gönderdiğiniz takdirde karşı tarafı haberdar ediyor. 24 saat içinde iki kez "Super Like" hakkınız var, kurşunlarınızı idareli harcayın. Ayrıca son yenilemede mezun olduğunuz okulu da profilinize yansıtıyor. Türkiye için düşünürsek olumlu bir özellik.

YURTDIŞINDA TİNDER KULLANIMI

Uygulamayı indirdiğimin ikinci güne gole giden biri olarak diyebilirim ki gayet sorunsuz çalışıyor. Alan memnun veren memnun. İlk buluşmada herkes birbirini o geceyi birlikte geçirecek partner edasıyla süzüyor, hesaplar ona göre yapılıyor. Her şey yolunda ise hedefe yürünüyor, değilse olaysız bir şekilde içkiler bitirilip evlere dağılınıyor. Dikkat edilmesi gereken husus profilinize ASLA TÜRK OLDUĞUNUZU YAZMAYIN, mantarlarsınız. Hem Avrupa'da hem Asya'da Müslümanlara ve Türklere karşı büyük bir antipati var. IŞİD, Erdoğan ve yurtdışında bizleri temsil eden Türkler sağolsunlar elbirliği ile bu imajı yaratmışlar. Sokakta kimse sizi Türksünüz diye aşağılamaz fakat mesele özel hayata geldiğinde kimse bir Türk ve müslüman erkekle geceyi geçirmek istemiyor. Ben kendi deneyimlerimden biliyorum. Koreli ve Singapurlu matchlerim şayet Türk olduğumu anlasalardı buluşmaya gelmiyeceklerini itiraf ettiler.

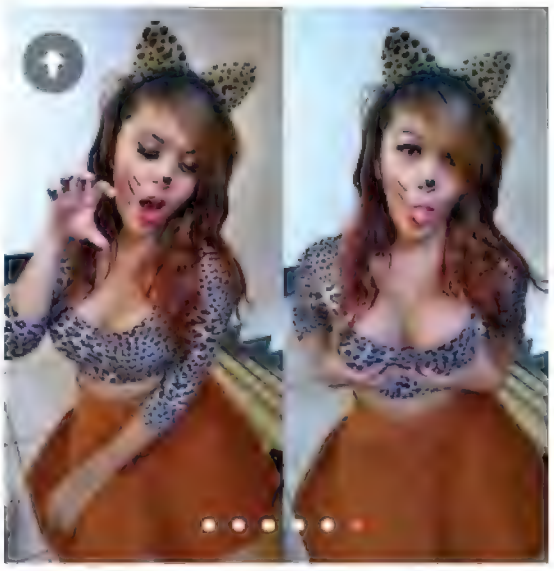

Eşleştiğim Filipinli Ladyboy. Asya'da olur öyle...

Yurtdışında yaşayan biri olarak Tinder'ı profesyonel kullananlardanım. İkamet ettiğim Kamboçya'nın Siem Reap şehrinde havaalanımıza inen uçakları gökyüzünden takip ediyorum. Uçak indikten yaklaşık bir saat sonra otellere yerleşilip wifi'a bağlanılıyor ve manitalar yavaş yavaş tinder'a düşüyor. Zaten sarışın olduğum için fotoğraflardan Türk olduğuma uyanmıyorlar böylece ırkçılığa ve islamofobiye maruz kalmadan hedefe ulaşabiliyorum. Şayet ev arkadaşımla aynı manitaya match olduysak taş-kağıt-makas oynayıp sonuca göre ikimizden birimiz pilice yürüyor. Trafiği bu şekilde yönetiyoruz. Komşuluk ilişkilerinin dahi bittiği bir dönemde hayatımıza giren Tinder için müsbet bir uygulama diyebilirim.

Son olarak tavsiye edeceklerim;

- Gerçekçi olun. Halk otobüsü ile Etiler'den geçerken sağa doğru seri swip yapmak sadece parmaklarınızı yorar. Yoksa ben de kendimi Adriana Lima'ya yakıştırıyorum lakin gerçekler acıdır.
- Yaratıcı olun. Günde on tane erkekten "slm, naber?" mesajı alan manitanın nazarında bir farkınız olması ve geri dönüş almak için fotoğrafları ve profili iyi inceleyin. Mezun olduğu okul veya fotoğraflarında gördüğünüz bir detayı zekice bir cümle ile taçlandırarak sohbete başlangıç yapabilirsiniz.
- Adam olun. İlk buluşmaya giderken bunu uygulayın. Nasıl adam olunacağını da ben öğretmeyeyim. Hadi rastgele!

(Hepinizin geçmiş 26 Kasım Troll ve Fake Hesap Bayramını kutlarım. Beni bu günlere getiren 26 Kasım Vakfı'na selamlarımı gönderiyorum. @26_Kasim_Vakfi twitter adresinden ateşli bayram kutlama fotoğraflarına ulaşabilirsiniz.)

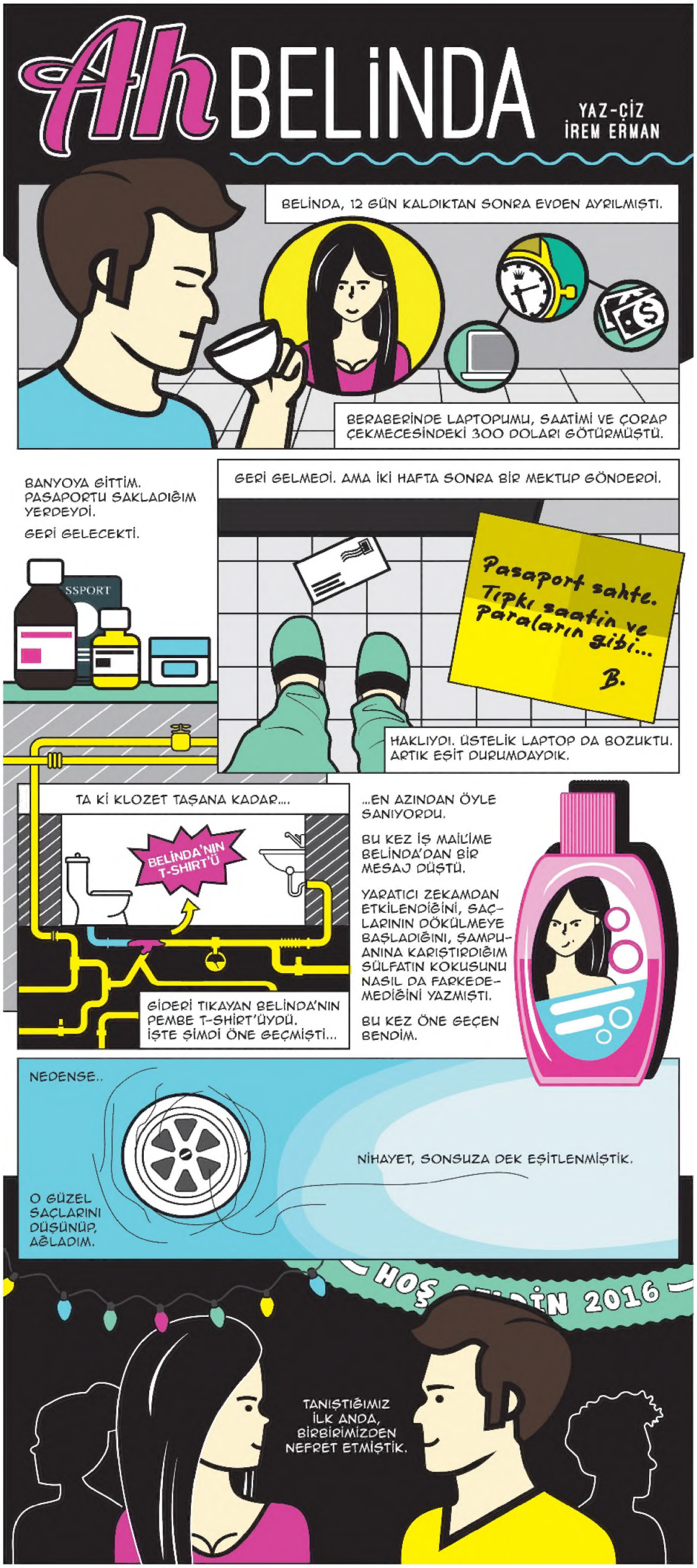

Pelin Alptekin

küçük

Küçük bir hayatım var benim. Dertlerim, düşüncelerim, hayallerim, hepsi küçücük. Sanki bir şeylere sıkışıp kalmış, ezilmiş gibi... Belki buruşuk biraz...

Sayılarla dile getirmeyi beceremeyeceğim kadar kilometrelerce uzakta, bir anakonda, çeltik tarlasının dibinden hızla kayarak geçiyor. Su biraz dalgalanıyor ama, öyle altından anakonda geçmiş gibi değil, hafifçe... Belki çok yakınımda, annesinin karnındaki sekizinci yavru olan minik kedi sıkışmış kalmış. Göğüs kafesi gelişemeyeceği için doğduktan kısa bir süre sonra ölecek. Ama şimdilik kalbi "pıt...pıt..." diye atıyor. Bir yerlerde bir "başkan"ın ağzından, benden sonraki nesillerin hayatını değiştirecek bir cümle dökülüyor. Fikrin olgunlaşıp eyleme dönüşmesine çok uzun yıllar var. Bu yeni gelişmeyi zerre kadar umursamayan iki komodo ejderi yine uzak bir yerlerde çiftleşiyor. Hiç sevmediğim o yavrularından yapacaklar yine. Aynı anda Avrupa ve Asya birbirlerine 0,001 milimetre daha yaklaşıyorlar. Yaklaşıyorlar ki, vakti geldiğinde Anadolu yok olsun, ve benim bedenimden geriye kalmış olan son zerrecikler de bu gezegenden silinsin. Ya da ben çok alınganım bu konuda, bilmiyorum...

Yüzlerce yolcusu olan bir uçak dakikalar sonra düşecek. Kuzey okyanuslarında bir yerlerde, kocaman bir balıkçı teknesi dev dalgalarla savaşıyor. Telsizlerde yardım çığlıkları... Rahatlığıyla övündüğüm yatağımda hafifçe sola dönüyorum. Tam o anda, bizden başka birçok ülkenin uzaya fırlatmış olabileceği bir uydu, yörüngesine oturuyor. Işık, ışık, ama ışık yılları uzaklıkta bir galaksiden gönderilen sinyaller yine bize ulaşamadan uzay boşluğunda silinip gidiyor.

Ve ben, Kurtuluş'taki bir apartmanın giriş katında, yeni aldığım ortopedik yatağımın üzerinde, hepi topu 158 santim olan "boylum boyunca" uzanmış yatıyorum. Kafamda deli sorular...

Benim terzi o modelin göğüs kupunu oturtabilir mi? Kredi kartı borcum ne zaman biter? Ampullerden enjektörle çekip yüzüme sürdüğüm, vıcık vıcık yağlı e vitamini beni gerçekten güzelleştirecek mi? Kalıcı oje kalıcı mı? Oyuncak bebeklerim... Gözüne aseton dökülmüş Funda ve bacakları tükenmez kalemle karalanmış Nurten, acaba şimdi nerdeler?

SOĞAN

yazan-çizen
TOLGA HIRSOVA
twitter: @hirsova

İNSANLAR, İNSANLARIMIZ...

1MAYIS

ESMER, NASIRLI ELLERİ.

TA TA TA

SOKAKTA MATKAP VE KOMPRESÖR SESLERİ.

VE KAOS... VE KOZMOZ...

KATMER KATMER AÇAN ATOM GÜLLERİ!

VE TANTUNİ...

TOPRAKTA KARINCA, SUDA BALIK...

VE RAKI ŞİŞELERİ.

VE DALYANLARDA ÇEKİLEN AĞLAR, GÜVERCİN DOLU AVLULAR.

VE DEĞİŞİM, DÖNÜŞÜM...

VE DEVRİM!

VE CASTRO, FİDEL...

VE CHE!

HASTA SIEMPRE COMMANDANTE

MAYDONOZ VE SOĞAN.

NE DİYALEKTİK NE EKLEKTİK,

SEPTİK, ANTİ-SEPTİK.

NE İTİRAF, NE İNKAR... SİTEM, SÜKUT VE İKRAR!

VEEEE... İSTİKRARRR!

ARKADAŞIM, BİR SANİYE BURAYLA İLGİLENİR MİSİN?

AA! PARDON YA SİZİ UNUTTUM SIRADAN ADAM. İMGELERİN BÖYLESİ HAVADA UÇUŞMASINA ALIŞIK DEĞİLSİNİZ TABİ KAFANIZ KARIŞTI. DİLERSENİZ ŞÖYLE İZAH EDEYİM...

DEĞİŞİM VAADİYLE GELENLER HEDEFLERİNE VARDIKTAN SONRA EŞYANIN TABİATI GEREĞİ İSTİKRAR İSTER. OYSA İNSANIN DEĞİŞİM İSTEĞİ TABİATINDAKİ DEVİNİMDEN GELİR.

KOZMOZA BAKIN. SÜREKLİ BİR DEVİNİM İÇİNDEDİR. NIETZSCHE'NİN DEDİĞİ GİBİ DANSEDEN BİR YILDIZ YARATABİLMEK İÇİN İNSANIN İÇİNDE KAOS OLMALIDIR. KAOS HAYATIN, CANLILIĞIN KAYNAĞIDIR. CANLI BİR VARLIK ANCAK ÖLDÜĞÜNDE MUTLAK İSTİKRARA KAVUŞUR.

FREUDYEN BİR BAKIŞ AÇISIYLA SÖYLEYECEK OLURSAK "HA İSTİKRAR, HA ÖLÜM" BİLMEM ANLATABİLDİMMİ?

NE DİYON LAN DEĞİŞİK? MANİTAYLA BULUŞACAZ TANTUNİDE SOĞAN OLMASIN DEDİK! YANLIŞ GETİRDİĞİN GİBİ KAFAMIZI DA AÇTIN. SİGECEM BELAGATINI, MİNA SOĞUMUN MOTORİZE FİLOZOFU SENİ!

90- 60- 90- 45*

Pınar Özel

"9 senedir gerçek bir ilişkim olmadı" demişti ilk çıktığımız gün. Tek kaşımı kaldırıp, bakınca da hemen eklemişti "Yani cinsel ilişkiden bahsetmiyorum. Sevgilim olmadı" diye...

Dokuz sene önce ayrıldığı ve öncesinde beş sene boyunca çıktığı kız ise şu anda benim eski sevgililerimden biriyle nişanlıydı. Eski sevgilimin aslında eşcinsel olduğu gerçeğini kendime saklamayı tercih etmiştim "Kim kimin nesiydi" başlıklı konuşmamızdaki karakterler şekillenince. Eşcinsellik gerçeğini ben yaşayarak öğrendiğim için eski/yeni sevgilimin eski sevgilisinin de benim eski sevgilimle nişanlanmasındaki manasızlığın sonucunu yaşayarak görmesini tercih ettim. Neyse... Benim bile aklım karıştı, sizi hiç düşünemiyorum.

Evet, ilk çıkışımızdı o... Çok eğlenmiştik. Serseri ruhuma çok yakışmıştı onun serseriliği. Hemen kaynaşmamızda bir sıkıntı yoktu zira yeni tanışmıyorduk. Daha önce de çıkmıştık biz onunla. Çok eskiden çıkmıştık. Ben 17 yaşındaydım ilk çıktığımızda, o ise 20. Pizzacıya gitmiştik. Sonra da bir daha görüşmemiştik. Kim, kimi bırakmıştı ya da kim kimden vazgeçmişti o sefer hatırlamıyorum ama belli ki bir kere ayrılmak ikimize de yetmemişti ve ilk seferinde birbirimizi kâfi miktarda yıpratamamıştık ve yarım kalan işimizi tamamlamak için tekrar bir araya gelmiştik.

"Yıpratmak" kelimesini mecazi anlamda düşünmediğimiz ise sonradan ortaya çıkacaktı. En azından benim aklımdaki "Yıpratmak" eylemi kesinlikle mecazi değilmiş.

Neyse...

Çıkmaya başladık. Gerçi bizim yaşımızda "Çıkmak" kelimesi biraz abes duruyor. "Sevgili olduk" daha doğru bir tabir bence.

Sevgili olduk. Evet, hala eskisi kadar yakışıklıydı. Bir de hafif aptaldı ve ben o aptallığı daha önce fark etmemiştim. On yedi yaşımdayken "Cool" sandığım adamın aslında bir adet aptal olduğunu 38 yaşımda fark edebilmiştim ama onun ahmaklığının ilişkimiz açısından bir sakıncası yoktu. Çok derin sohbetlere girmedikçe de anlaşılmıyordu.

Günler günleri kovaladı. Tuhaf bir şekilde her şeyin yolunda gitmesinden hafif kıllandım ama "Belki de artık aptal da olsa normal bir adamla normal bir ilişki yaşamamın zamanı gelmiştir" diye düşünerek o normalliğin ve sükûnetin moralimi bozmasına izin vermedim.

Aradan haftalar ve hatta aylar geçti. Kendimi "Özgün doğru adam" diye doldurduğum günleri de geride bıraktım ve ben Özgün'ün en doğru adam olduğu konusunda kendimi ikna ettim. Kendime karşı az daha ısrarcı olsam onunla evlenmeye bile karar verebilecek kadar kıvama gelmiştim.

Ama bir sabah...

Çok lanet bir sabahtı o. Kuzenimle bankaya gidecektik. Kasa kiralamak için. Anneannemizden ikimize kalan 2 çift küpeyi kasaya koymaya karar vermiştik. Kasaya koymaya karar vermiştik zira ikimiz de birbirimize güvenmediğimiz için küpelerin kasada kalmasını uygun görmüştük. Zekâ seviyelerimizle ilgili bariz sıkıntılarımız olduğu için de bir çifti birimiz, diğer çifti de diğerimiz alıp, kendi yollarımıza gitmeyi akıl edemiyorduk. O sabah erkenden kalkıp, büyük plazalardan birinin altındaki banka kasasına gidecektik. Randevu filan almıştık.

Sabah 10.00'da bankada olacaktık. Bir gece önce Özgün'le sabaha kadar bar bar gezmemiş olsam gayet de makul bir saatti aslında 10.00 ama sabah dörtte eve geldiğimiz için beni "Ya uyanamazsam" korkusu sarmıştı. O yüzden hiç uyumamaya karar vermiştim. Yanımda horlaya horlaya uyuyan Özgün'ü bir süre kıskançlık temalı nefretle izledikten sonra telefonumda oyun oynamıştım. Saat 07.00 civarında şarjım bitince de kalkıp, evin içinde dolaşmaya başlamıştım. Mutfağa girmesem iyiymiş ama bir şekilde girmiş bulunmuştum. Ve girer girmez de mutfak tezgâhının üstünde onu görmüştüm. Öylece duruyordu orada. Beni bekliyordu.

Özgün'ün telefonu mutfak tezgâhının üstünde masum masum bekliyordu.

Önce görmemişim gibi davrandım. Kendime bir kahve yaptım. Kahvemi içerken telefon tüm cazibesi ile orada öylece durmaya devam etti. Ve ben de nihayetinde bir kadın olduğum için telefonu elime aldım. Aslında kötü bir niyetim yoktu. Her ne kadar aptal da olsa "Nasılsa şifre koymuştur" diye umudum vardı. Ama aptallığının boyutu tahminlerimin de üstünde olduğu için şifresi yokmuş meğer. Bütün iyi niyetimle "Şifresi yoksa gizli saklı işi de yoktur" diyerek telefonu karıştırmaya başladım.

Ve Whatsapp'a girdiğim anda gerçeği tüm çıplaklığıyla gördüm. Özgün'ün hayatındaki tek kadın ben değildim. Ve hayır, aldatılmıyordum. Yani aldatılan kadın ben değildim. Ben ikinci kadındım. Dokuz senedir bir sevgilisi olmadığını iddia eden adamın mesajlardan anladığım kadarıyla en az 2 senedir bir sevgilisi vardı. Saat dokuza kadar mesajları okudum. Bildiğin ilişki yaşıyorlardı. O ilişkisine rağmen benimle nasıl bu kadar rahat görüştüğü kısmına çok kafa yormadım açıkçası. Mesajlardan anladığım kadarıyla onun hiç de bitirilmeye çalışılan bir ilişki olmadığını anlamıştım ve buna bana yeterdi. Üzülmek ve sinirlenmek arasında kaldım. Aldatılan ya da kandırılan her kadının yaptığını yapmaya karar verdim kısa bir ikilemin ardından. Aldatılan kadın ağlar, mazlumu oynar, üzülür, gururu incindiği için bunalıma girer. Çok da sinirlendiyse biraz bağırır, kendini durduramazsa da adama bir tokat atar. Tüm bunları düşündüm mesajları okuduktan sonra. Olgun ve aklı başında bir kadın olarak tokat atmak, bağırmak filan bana göre olmadığı için mantıklı davranmaya karar vererek yatak odasına gittim. Melekler gibi uyuyordu Özgün. Sevgilisinin evinde kalan her erkek gibi öpülerek ya da kahveyle filan uyandırılmayı bekleyerek uyuyordu. Vakur bir edayla odama girdim. Uyuyan Özgün'ü bir süre seyrettim. Yatağa yaklaştım. İşte o anda oldu ne olduysa. Senelerdir aldığım ama uygulamak için bir fırsat bulamadığım kickbox derslerim aklıma geldi. Şimdi "Bir daha yap" deseniz yapamam ama o an nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde uyuyan Özgün'ün suratına uçan tekme attım. Bir daha yapamayacağımı söyledim ya az önce; çok ciddiydim. Zira gerçekten sonra tekrar denedim ve tekmemi o yüksekliğe, o açıyla tekrar çıkartamadım. Açıdan kastım ise tekmenin Özgün'ün burnuna denk gelmesiydi. Evet, burnunu kırmıştım Özgün'ün. Bembeyaz çarşaflarıma burnundan fışkırarak akan kanı görünce aklım çıktı. Kan lekesi kolay çıkmıyor zira...

Uyandırılış şeklinden duyduğu şaşkınlıkla ve canının acısından dolayı "N'oluyo be" diye bağırarak fırladı yataktan.

Elimde tuttuğum telefonu sallayarak "Işıl kim ulan" diye bağırdım ben de. Evet, kızın adı Işıl'dı. Burnundan akan kanları refleks olarak yalayan Özgün "Bis sadece arkadasıj o kıjla" şeklinde mantıksız bir savunma yaptı. Sonrasında ise yarım yamalak giyinerek evimi terk etti.

Ben de kanlı çarşafları değiştirdikten sonra banka kasasına gitmek üzere evden çıktım. Kuzenimle buluştuk.

"Sabah neler yaptın" dedi.

"Hiç işte, Özgün'ün burnunu kırdım. Duş aldım. Giyindim. Senle buluştum" dedim.

"Ben de kahvaltı filan yaptım" dedi sanki haftada bir kez birilerinin burnunu kırıyormuşum gibi bir doğallıkla.

Kasayı kiralayamadık. Randevu aldığımız adam "50 milyon liranız varsa bankamızda, 24 saat hizmet alabilirsiniz" dedi. Kuzenimle birbirimizin üstünden atlayarak "Var ama bu bankada değil. Başka bankalarda en az 100–150 milyon liramız var" dedik. Kocaman kocaman koridorlardan geçip, kasa dairesine girdiğimizde bizim cebimizdeki 2 çift kıytırık küpe için bu tedbirin fazla olduğuna içgüdüsel olarak karar vermiştik. Küpeleri satsak kasa kirasının bir aylık kirasını ucu ucuna öderdik zaten. Banka çıkışında her çiftin birer tekini birimiz alarak küpeleri bölüştük. Sonra bozuk paralarımızı birleştirip, metroya binip evlerimize döndük. Gül modeli olan küpenin sol tekiyle, tek taşın sağ teki bende. Diğer sağ ve diğer sol da kuzenimde. İkimiz de takamayacağız küpeleri yani ama birbirimize bağımlı yaşamaya devam edebileceğiz.

Burnunu kırdığımın herifini bir daha görmedim. İlk seferinde veremediğim zararı bu kez verdiğim için de tekrar görmeme gerek yok zaten. O da benim sinirlerimi kâfi miktarda yıprattığı için onun da benimle işi artık bitmiştir diye düşünüyorum. Onun eski sevgilisi benim eski sevgilimle hala nişanlı ama düğünden sonra ayrılırlar diye tahmin ediyorum zira kız evlendiği adamın eşcinsel olduğunu bir noktada anlar diye umuyorum.

İLİŞKİLER AĞACI

Pınar: Ben yani.

Özgün: 17 yaşındayken bir kere pizzacıya gittiğim ve uzunca bir süre bir daha görüşmediğim eski sevgilim. 38 yaşında yeniden çıktığım ve burnunu kırdığım katmerli eski sevgilim.

Murat: 36 yaşındayken tanıştığım. Bir süre çıktığım ve en sonunda eşcinsel olduğunu anladığım eski sevgilim. Artık dünya ahiret bacım kendisi.

Seçil: Özgün'ün bundan 9 sene önce 5 yıl boyunca çıktığı eski sevgilisi. Benim eski eşcinsel sevgilimin yeni nişanlısı.

Işıl: Özgün'ün şimdiki esas sevgilisi.

*IQ

2016-01
MANYAK
● **İmtiyaz Sahibi:** Tuncay Akgün ● **Yayımcı:** LM Basın Yayın Ltd. Şti. ● **Mizah Yönetmeni:** Bahadır Boysal ● **Yazışleri Müdürü:** Serkan Kölük ● **Grafik & Sayfa Düzeni:** Murat Yüceşan, Cebrail Okçu ● **Renklendirme:** Fikret Özdemir ● **Kaligrafi:** Fatih Kaan ● **Müessese:** Ali Yavuz ● **Satış Müdürü:** Şener Küçükkaptan ● **Muhasebe Müdürü:** Gülsüm Ünlü ● **Tel:** (0212) 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 245 38 06 ● **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No:14 Beyoğlu/İst. ● **Baskı:** LeMan Matbaası Adres: Alüminyumcular Sanayi Sitesi C-5 Blok No: 7-8 Hadımköy/İST. ● **Tel:** 0212 858 00 93 (95-96) ● **Genel Dağıtım:** D.P.P. A.Ş

YAPRAK KAFALAR

noel coşkusu

yaz-çiz: hırsova

NOEL AĞACI PAGAN GELENEKLERİNDEN GELEN BİR RİTÜELDİR.

GÜNÜMÜZDEKİ NOEL AĞACI GELENEĞİNİN ALMANYA'NIN BATISINDAN KAYNAKLANDIĞI DÜŞÜNÜLMEKTEDİR.

DİLERSENİZ GELİN BU GELENEĞİN DOĞDUĞU TOPRAKLARA UFAK BİR GEZİNTİ YAPALIM. BAKALIM NOEL ORALARDA NASIL YAŞANIYOR.

KÖLN

İSTANBUL

cıngıl bells cıngıl bells cıngıl ol dı veeeyyy!!

garadır kaşlaarıııı ferman yazdırır

cıngıl bells cın...

FAKAT BU SES?!

NERDEN ÇIKTI BU HERİF? BENİ GÖRMESE BARİ!

BU DERT BENİ DİYAAAR, DİYAR GEZDİRİR

PIN!

VAY! ERKAN ABİ!

NEYİ GÖRMÜYOR? IŞIL IŞIL OLMUŞUZ AMK!

BURDAYIM ABİ, AŞAĞI BAK!

AAA!! NAABER KERİM YA!! SEN... HEM DE ALMANYALARDA?! NE İŞİN VAR KOÇUM BURDA, KANADA'YA GİTMEYECEK MİYDİN SEN?

ANGEBOT

O İŞ YATTI KERİM ABİ. BİZİM TEYZEOĞLU VAR BURDA. SAĞOLSUN O AYARLADI BU İŞİ BANA. GEÇİCİ OLARAK TABİİ...

NE O? BEĞENMİYOR MUSUN? NESİ VAR MİS GİBİ İŞ. DURDUĞUN YERDE PARA KAZANIYOSUN!

ORASI ÖYLE! HAFTADA 1000 YÜRO İYİ PARA.

1000

EURO

1000 YÜRO MU? VAY MINA KOYİM. BİZE 500 VERİYORLAR!

PARASI GÜZEL DE HERKES TATİL YAPARKEN ÇALIŞMAK KOYMUYOR MU SANA DA?

EKMEĞİMİZDEYİZ BİZ KERİM!

EKMEĞİ VAR BİZİMKİNE BENZEMEZ. AMA NAAPARSIN? BATININ KÖMÜR KOKAN GOTİK KENTLERİNDE KAPILMIŞ KALABALIĞA SÜRÜKLENİYORUZ İŞTE!

OĞLUM SEN DEĞİL MİYDİN MEMLEKETTEN KAÇMAK İSTEYEN. ŞİMDİ BU ACI VATAN ALMANYA MUHABBETİ DE NERDEN ÇIKTI?

HİÇ SORMA ABİ. BURAYA GELELİ DAHA İKİ GÜN OLDU, MEMLEKET ŞİMDİDEN GÖZÜMDE TÜTÜYOR! BURALAR DA GÜZEL AMA BİZİM VATANIMIZ BİR BAŞKA ERKAN ABİ!

bir başkadır benim memleketim

HAHAHA! İKİ GÜNDE GURBET KUŞU OLMUŞSUN SEN BE KERİM! KESİN DÖNÜŞ NE ZAMAN KISMETSE?

KAHTALI MIÇI gurbet kuşları

NAAPTIN BE ABİ, NE DÖNMESİ! ŞU ALMAN MANİTAYI GÖRÜYOR MUSUN? GELDİĞİMİZDEN BERİ ONU KESİYORUM. O DA BENİ. BU İŞİ BİTİNCE YENGENLE BİR ALMANYA TURU YAPARIZ ARTIK.

HAHAHA! YAPMA YA, NERELERE GİDECEKSİNİZ?

BERLİN, HAMBURG, ŞUTUTGARD... PORŞE MÜZESİ VARMIŞ ORDA Bİ GÖRMEK LAZIM!

İYİ. İYİ. NOEL BABA DA GELDİ. BİZ DE İŞİMİZE DÖNELİM. LAK LAK ETTİĞİMİZİ GÖRÜRLERSE GÖZÜNÜN YAŞINA BAKMAZ KOVAR ADAMI BU ALMANLAR!

1 HAFTA SONRA

BİR NOELİ DAHA BİTİRDİK HAYIRLISIYLAN. HAKKINI HELAL ET. ERKAN ABİCİM BEN KAÇAR!

DUR YA!... NEREYE?... NASIL?

GAVUR PARASI EZMEYE! HAHAHA! AFUDERZİİN, ERKAN ABİ!

ÇÜÜÜZ! ALLAH'IN SALAĞI!

BEKLE BENİ ŞUTUTGARD!

CRASH

garadır kaşlaarıııı ferman yazdırır